

РІК LXXI, Ч. 9

ВЕРЕСЕНЬ – 2014 – SEPTEMBER

№ 9, VOL. LXXI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXI ВЕРЕСЕНЬ Ч. 9

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олеся Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXI SEPTEMBER № 9

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Жіноча мужність	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Олександр Кривошій. Мальви за порогами: Олена Апанович і її Внесок в історію жінок козацького Запорожжя	4
Нагороди ХХХ Конвенції СУА – Ярослава Гудзяк, Почесна членка ...	6
Пожертви на Лекторій СУА з Жіночих студій в УКУ	8
Оксана Фаріон. 21-ше століття і наша організація – СУА	9
Роксоляна Яримович. Чому вільні членки СУА?	10
Вітаня	11
Тетяна МакКой. D-Day: Молитва під кулями	12
Olesia Wallo. Sts. Peter and Paul Garrison Church in L'viv as a Center of Care for Ukrainian Soldiers	14
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	15
Gennadiy Fuzaylov. Ihor Lakatos's Most Recent Stay at Shriners	16
Ірена Пискір-Біляк. Шевченко в нашій родині	17
Діяльність округ та відділів СУА	18
Датки на Український Музей	26
Вісті зі Стипендійного бюро	28
Ihor Magun. How To Look Younger.....	30
Martha Noukas. A Visit To Lydia Bodnar-Balahutrak's Art Exhibit	31
Відійшли у Вічність	32
Пожертви на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”	33
Святослав Левицький. Про лисичку Хитрунку і снота Полоскуна ..	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Ярослав Стадник. Калина (олія).
On the Cover: Jaroslav Stadnyk. Guelder Rose (oil).

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- **ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.**
- **Посмертні згадки** та знімки поміщуємо безкоштовно.
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця**.
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2014 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:
Tel.: (212) 533-4646
E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк
Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**
Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy
\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members
\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters.
Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

ЖІНОЧА МУЖНІСТЬ

Доля України, її історія, політичний та духовний розвиток упродовж століть пов'язані з життям і діяльністю багатьох відомих жінок. Як свідчать історичні джерела, представниці прекрасної статі залишили яскравий слід не лише в історії України (княгиня Ольга), але й інших країн – Норвегії і Данії (королева Єлисавета Ярославна), Франції (королева Анна Ярославна), Угорщини (королева Анастасія Ярославна), Туреччини (Настя Лісовська – Роксоляна).

В подальшій історії є чимало жіночих імен, які стали взірцем мужності й відваги, стійкості та сміливості в боротьбі проти ворогів української держави в період козацтва, Січового Стрілецтва, ОУН і УПА. Це сотні і тисячі знаних і незнаних героїнь, які стояли пліч-о-пліч з чоловіками і віддали своє життя за волю рідного краю.

В останні місяці постійно слідкую за подіями в моїй рідній Україні. Мимоволі шукаю матеріали про ролі і місце жінок в цих складних, іноді трагічних, умовах. І знаходжу все частіше випадки жіночої мужності і героїзму.

Президент Петро Порошенко недавно зустрічався з матерями і дружинами військових, які задіяні в АТО (антитерористичній операції) на Сході України. Він захоплений їх стійкістю і патріотизмом та тим, як вони мужньо тримаються. Він зазначив, що «саме жінки найбільше зацікавлені у встановленні миру і налаштовані на його реалізацію».

Президент відзначив подвиг українського пілота Надії Савченко (33 роки), яку захопили бойовики і вивезли до Росії, де вона перебуває у тюрмі. «Надія дає достойний приклад багатьом чоловікам – як гідно вона тримається, перебуваючи у полоні. Її ім'я стало символом України для всього світу», – сказав П. Порошенко.

У другому батальйоні Національної Гвардії України служать кілька жінок-добровольців. Одна з них – Анастасія Поліщук (24 роки) і вона медсестра в зоні АТО на машині швидкої допомоги. Вже кілька місяців ця відважна дівчина живе в польових умовах. Зізнається, що привикла до постійних вибухів.

35-річна Таня Ричкова по п'ять днів на тиждень проводить у найнедоступніших ділянках зони АТО і вдягає і споряджає близько 3 тис. бійців 25-ї військово-десантної бригади,

збираючи кошти через соцмережі, бізнесменів та інших добровольців. Життя Тані змінилось у березні, коли її чоловік пішов у військкомат добровольцем. Таня береться за небезпечні завдання, їздить своїм автомобілем сама.

Журналіст Оксана Коваленко кожного тижня на вихідні їде в зону АТО. «Везу бронжилети, каски та інші необхідні речі. Їду разом з колоною величезних військових авто в супроводі спочатку міліції, а потім розвідників і снайперів, так надійніше», – розповідає Оксана. І таких прикладів можна навести сотні.

У Львівській області через польський кордон пішки переходять старенькі бабусі, які на собі переносять через границю бронжилети, які відправляють на Схід України.

По цілій Україні створені логістичні центри допомоги українській армії, куди приносять продукти, засоби особистої гігієни та необхідні речі для військових, де їх упаковують і відправляють в зону АТО. В таких центрах добровольцями працюють тисячі жінок і дівчат.

В багатьох областях України в даний час проходить акція «Напиши листа солдату!» Молоді дівчата і діти посилають свої листи, малюнки, в яких проявляють любов, підтримку, турботу та побажання мужнім захисникам. Такі листи звичайно закінчуються словами «Повертайтеся живими!» Ці листи не менш необхідні солдатам, ніж гуманітарна допомога. Вони носять їх, як талісмани.

Почесна членка СУА Руслана Лижичко намагається об'єднати і задіяти до інформаційної і публічної активності якнайбільше людей з цілого світу. Людям треба нести правду про події в Україні. Вона вірить в могутні *social media, movements*, інформ-шторми!

В Нью-Йорку на станціях метро і на автобусних зупинках на великих білбордах можна знайти написи: «Who will decide the future of Ukraine: **YOU** not just watch TV-news» (Хто буде вирішувати майбутнє України: **ТИ** не повинен лише дивитися телевізійні новини).

Отже, майбутнє України повинен вирішувати кожен з нас в міру своїх можливостей! Слава Україні! Героям слава!

Лідія Слиж.

(За матеріалами «Української правди»)

Коли пишуть про ці минулі декілька місяців календарного року, їх часто називають порою літнього байдикування та відпочинку. Такий мирний опис цілком не підходить до праці СУА цього літа, ані до подій в Україні, які часто суттєво впливають на нашу щоденну діяльність.

Хочу особисто привітати наших новообраних та переобраних членів Головної Управи. Наші нові членки швиденько закотили рукави та почали перебирати обов'язки з допомогою досвідчених членів попередньої Управи. Дякую всім за плідну співпрацю. Перед нами чимало роботи на наступні три роки!

Після насиченої чотириденної Конвенції, яка додала всім натхнення, наша праця на підтримку України триває. З часу закінчення Конвенції Роксоляна Місило, новообрана заступниця голови СУА у справах зв'язків, надіслала такі листи й петиції: у **червні** — лист-привітання Президентові України Петрові Порошенку; спростування статті Денієла Дженіса "Путінська кампанія в Україні спричинила велику сварку в маленькій Одесі", опублікованої в журналі "Ньюзвік"; кореспонденцію з 118-им відділом в Г'юстоні, штат Техас, та головою Українського музею Ренатою Голод щодо дезінформації про виставку Архипенка в Г'юстонському музеї образотворчого мистецтва; у **липні** — лист до посла Росії в ООН та посла Росії у Вашингтоні, округ Колумбія, з вимогою негайно звільнити лейтенанта Надію Савченко; листи співчуття до Малайзійського посольства у Вашингтоні, до посла Малайзії в ООН, а також до посольства, місії ООН та консульства Нідерландів з приводу збитого пасажирського літака Малайзійських авіаліній; електронний лист із закликом до всіх округ СУА звернутися до Білого дому з підтримкою надання ук-

Санліс, Франція. Делегати річних нарад СФУЖО перед пам'ятником королеви Франції Анни Ярославни.

раїні статусу основного союзника поза НАТО; у **серпні** — лист до Гіллари Клінтон щодо ув'язнення лейтенанта Надії Савченко. СУА продовжує слідкувати за ситуацією в Україні та реагувати на події самостійно або ж на прохання Світового Конгресу Українців, Світової Федерації Українських Жіночих Організацій чи Українського Конгресового Комітету Америки.

Активно працює також наш Комітет суспільної опіки, який отримує чимало безпосередніх звернень по допомогу з України. Наша попередня референтка з суспільної опіки Ірина Рудик зараз мешкає в Україні і зустрічалася з представниками Союзу українок України у Львові, щоб обговорити оптимальні методи ефективної допомоги пораним та їхнім родинам. Розподіл обов'язків з суспільної опіки в СУА децю змінився: Почесна членка СУА та попередня заступниця голови у справах зв'язків Лідія Білоус погодилася очолити референтуру, а Іванка Олесницька продовжуватиме працювати волонтером комітету. Пані Олесницька співпрацює з доктором Геннадієм Фузайловим над подальшим розвитком проекту запобігання опіковим травмам, а пані Білоус зміцнює волонтерську базу для налагодження роботи комітету та ефективного доправлення допомоги в Україну. Тим часом доктор Фузайлов зараз лікує шістьох дітей з України в лікарні Шрайнерз у Бостоні. (Запрошуємо читачів прочитати коротку статтю про лікування Ігоря Лакатоша на стор. 16.) Водночас ми напружено працюємо над тим, щоб організувати робочий комітет в Бостоні для допомоги доктору Фузайлову з пацієнтами та їхніми сім'ями під час їхнього перебування в Шрайнерз. (До цього часу цю справу ніяк не вдавалося владнати.)

Протягом другого тижня в липні я була присутньою на Річних нарадах Світової Федерації Українських Жіночих Організацій в Парижі. Тридцять п'ять делегаток та гостей з

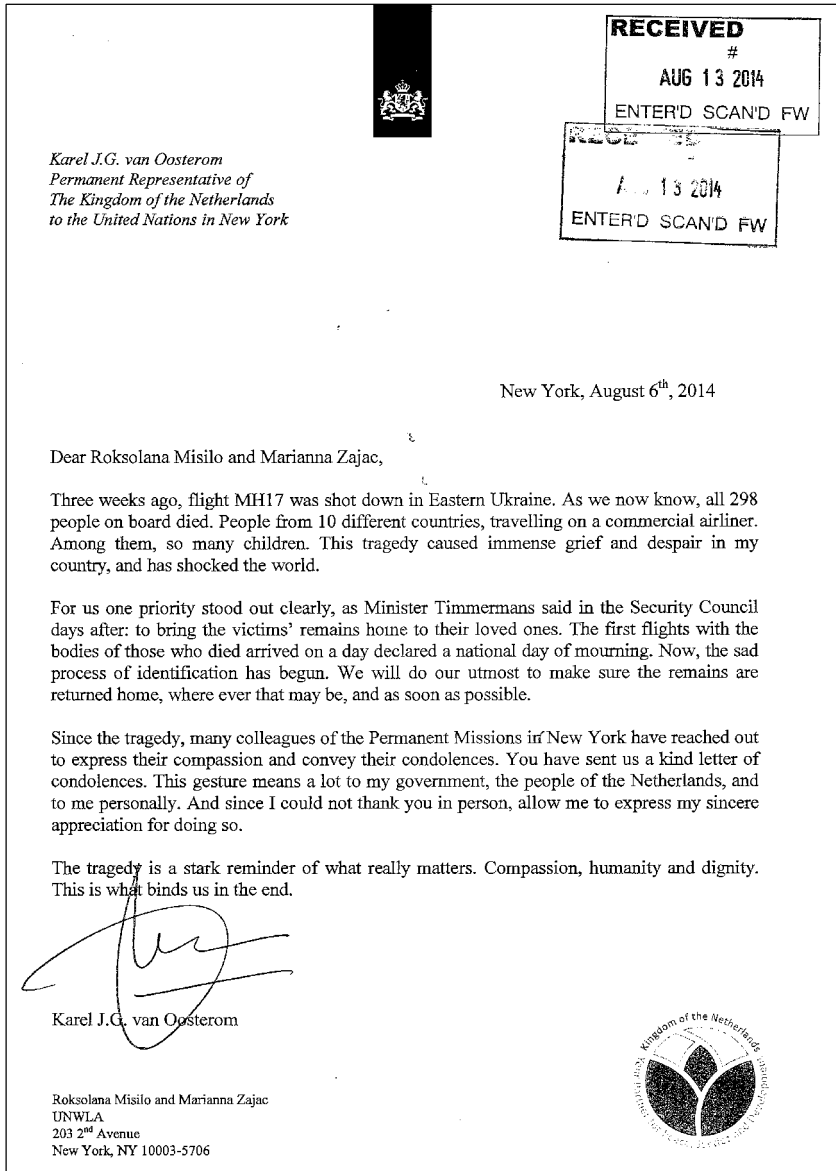
восьми країн світу (Франція, Англія, Італія, Німеччина, Великобританія, Швеція, Канада та США) прибули на наради на запрошення Союзу українок Франції. Серед запрошених з України була новообрана голова Союзу українок України Ореслава Хомик та її делегація, а також Марія Петрова, голова Всеукраїнської Ліги українських жінок. Ще до офіційного відкриття річних нарад 2014 року учасники мали змогу відвідати містечко Санліс, де Анна Ярославна, королева Франції, заснувала аббатство святого Вінцента і де сьогодні стоїть її пам'ятник. Ще одною цікавою мандрівкою стали відвідини бібліотеки та архіву імені Симона Петлюри.

Окрім детального річного звіту голови СФУЖО Орісі Сушко, в офіційну програму нарад увійшла надзвичайно цікава презентація д-р Марти Кічоровської-Кебало про працю СФУЖО в ООН та докладні звіти про діяльність організацій-членів СФУЖО. Після кожного звіту чи презентації відбувалося обговорення. Мені випала честь бути модератором дискусії на тему "Статус жінок в країнах української діаспори." Учасники цього засідання спочатку окреслили загальний статус жінок у країнах, які вони представляють, а потім зосередились на статусі українського жіноцтва. Кожен учасник має надіслати свою доповідь до СФУЖО для публікації у виданні "Українка в світі". Ще одна дискусія, якою керувала голова СФУЖО, мала на меті проаналізувати найважливіші сучасні проблеми, що стоять перед Світовою Федерацією. Річні наради СФУЖО щоразу дарують нам нагоду знайти нових друзів, а також нагадують нам про те спільне, що єднає українських жінок з усіх країн світу – турбота про родину, громаду та наш народ.

Цікавою особливістю цього річних нарад стало те, що нас, учасниць нарад, приймав у себе Монастир Нотр Дам де Лясаллет (там ми мешкали, харчувалися і мали засідання). Сестри монастиря нас надзвичайно ласкаво привітали, і хоча між ними та багатьма учас-

ницями був мовний бар'єр, ми дуже зблизилися з цими добрими, щирими жінками. Напередодні нашого від'їзду на спільну вечерю прибув Владика Борис Гудзяк і поділився з нами мудрими словами та своїм захопленням силою та рішучістю жіноцтва. На прощання сестри подарували кожній з нас карточку з такими словами: "Всі ми сердечно дякуємо вам за те, що ви обрали наш Монастир для нарад українського жіноцтва світу. Ми дуже вдячні за нагоду побачити це людське багатство, про яке ми раніше не знали. В обмін ми обіцяємо вам, що впевнено та щиро молитимось за всіх вас та за вашу країну – Україну."

Не сумніваюся, що ми всі повернулися додому зміцнені молитвами сестер та з подвійним запалом продовжувати нашу наполегливу працю.

Мальви за порогами: Олена Апанович і її внесок в історію жінок козацького Запорозжжя

(До 95-х роковин від дня народження історині)

(скорочено)

Нав'язаний українському суспільству “офіційний” погляд на історію запорозького козацтва як на деструктивну, анархічну силу, що зневажливо ставиться до жінок, шлюбно-сімейних та батьківських обов'язків є **продуктом соціального замовлення з боку російських державних структур кінця XVIII – початку XIX ст.** Акцентуючи одні сторони історії запорозького козацтва (гіпертрофована релігійність запорожців, схильність до безтурботного життя і пияцтва, зневажливе ставлення до жіночої статі, “безшлюбність”, відсутність нахилу до землеробської справи) імперські ідеологи прагнули змусити до “мовчання” про інші, невідгдані для політичних та економічних інтересів Російської держави. Таким чином під політичний нагляд потрапила значна кількість письмових і усних джерел українців, які в узагальненій формі віддзеркалювали універсальні та стереотипи масової свідомості запорозького і українського козацтва XVI-XVIII ст. – спогадів, літописів, історичних і воєнних пісень, дум та переказів, в яких жіноча складова була “вмонтована” як невід'ємна частина повсякденного життя воєнничого пограничного соціуму. В психологічному настрої і поведінкових стереотипах переважної більшості пограничних жінок легко прочитувався потужний внутрішній потенціал сильних, здатних чинити опір несприятливим життєвими обставинами і боротися за себе особистостей. Проте, ця особливість українського фольклору російськими науковцями прийнята до уваги не була.

[...] Виникнення національних традицій історіописання та заснування українських наукових (професорських) шкіл в історичній науці в другій половині XIX ст. сприяло формуванню в українському історичному наративі ще одного дискурсу “жіночого запорозького”, який базувався на суто національних культурних цінностях. Він був представлений науковотворчим доробком Миколи Костомарова, Володимира Антоновича, Йосипа Роллє та Ореста Левицького. Ця група науковців була

переконана, що життєвий простір жінки в українському степовому пограниччі був тісно пов'язаний з військовістю, військом та типологізованими буденними практиками воєнничого козацького соціуму. Проте, всі спроби названих істориків представити жінок козацького Запорозжжя повноцінними учасницями історичного процесу залишилися практично невідрефлексованими їх сучасниками.

[...] Численні спроби істориків подолати нав'язані стереотипи висвітлення історії запорозького козацтва та жінок України XVI-XVIII ст. увінчались успіхом лише в другій половині XX ст., коли, малознана на той час, наукова співробітниця академічного Інституту історії Олена Апанович на сторінках київського часопису “Наука і життя” опублікувала розвідку “Маруся Богуславка – історична постать?”. В цій публікації істориня вперше в центр дослідницької уваги поставила невідомий аспект теми “жінка і запорозьке козацтво”. Звернувшись до проблеми жінок-полонянок, дослідниця виокремила і сформулювала на її тлі новий для української соціокультурної традиції образ жінки – “полонянки-патріотки”, уособленням якої стала Маруся Богуславка. Цей образ на тлі сталінсько-брежнєвського трактування полонеників як зрадників Батьківщини, різко контрастував з уявленнями українських радянських гуманітаріїв про образ жінки-героїні.

[...] В березні 1969 року в газеті “Літературна Україна” була надрукована стаття Олени Апанович і Олени Компан “Сучасниці дівчини з легенди”. В канву історії України раннього Нового часу та запорозького козацтва дослідниці включили розповідь про фронтову повсякденність ординарних українських жінок, які разом з козаками-запорозжцями приймали участь у захопленні та героїчній обороні фортеці Азов (1637-1642 рр.) – славнозвісному Азовському сидінні. Історині підкреслювали, що в рядах захисників цієї фортеці стійко билися як чоловіки (запорозькі і донські козаки), так і жінки. “Козацькі жінки брали до рук

шаблі, коли падали біля фортечних гармат чоловіки. Жінки не боялися ворожих куль та палаючих отруєних стріл. Кольорові та білі хустки мигтіли по території фортеці. А вночі відчайдушні українські козачки оплакували загиблих воїнів, щиро віддаючись скорботі...”

В умовах панування компартійної ідеології, Олена Апанович продовжила розробку започаткованої в кінці ХІХ – на початку ХХ ст. М. Костомаровим, В. Антоновичем, Й. Ролле та Н. Мірзою-Авакянц, Н. Полонською-Василенко традиції осмислення історії воєнної повсякденності жінок ранньомодерної України. В роки борні за народну волю до лав захисників вітчизни поруч із чоловіками часто ставали жінки і підлітки. На початку 1654 р. під час оборони міста-фортеці Буші дружина сотника Зависного Олена вбила зрадника чоловіка, а сама, підпаливши пороховий льох, загинула разом із чималою групою ворогів. Стає очевидним, що історині зуміли не лише “побачити” фронтову повсякденність ординарних жінок України ХVІ-ХVІІІ ст., але й пред- ставити українську жінку повноцінною учасницею історичного процесу. Проте, новаторські, національно орієнтовані погляди О. Апанович не вкладалися в прокрустове ложе компартійної ідеології. В 1972 році дослідницю було, на довгі 23 роки, звільнено з роботи в Інституті історії.

Лише в кінці 1991 року Олена Михайлівна змогла повернутись до розгляду проблематики, пов’язаної з історією жінок ранньомодерної України. Стає очевидним, що істориня при розгляді жіночої проблематики найбільше уваги звертала на “малодосліджені” масиви письмових і усних джерел, в яких фіксувалась інформація про побут та повсякденне життя жінок українського степового пограниччя. “Українських жінок убивали і забирали в полон не менше, ніж чоловіків, становище їх не було легшим, доля ж – трагічніша”, – наголошувала дослідниця. Невільниць чекала тяжка, виснажлива праця в маєтках турецьких і татарських феодалів, а наймолодші і найгарніші з них потрапляли до гаремів. Жінки-невільниці з України були розсіяні по всіх тодішніх володіннях султанської Туреччини і Кримського ханства, навіть у далекому Єгипті. Доля однієї з таких потурчанок, українських полонянок-партіоток – за переконанням О. Апа-

нович – і лягла в основу народної думи про Марусю Богуславку. Дослідниця звернула увагу на ту обставину, що автори думи говорять про цю жінку з теплотою і симпатією і зовсім не дорікають Марусі за те, що вона “побусурманилась, потурчилась”.

В розумінні О. Апанович присутність жіночої складової в культурному просторі козацького Запорозжя проявлялась не лише в сценаріях фронтової повсякденності (війни, повстання, збройні локальні конфлікти, захоплення бранців, полон і пов’язані з цим сценарії визволення полонеників), але й у вихованні козаків. В цьому сегменті запорозького козацького життєустрою, наголошувала істориня, жінки-матері, жінки-виховательки, жінки-ясновидиці відігравали першорядні ролі.

Останнє десятиліття свого життя О.М. Апанович була на вершині творчого злету: доля ніби схаменулася, поспішаючи віддати їй те, що відібрали довгі роки гонінь, переслідувань, цькувань і замовчувань. Вона писала статті, давала інтерв’ю, готувала до друку монографії і науково-публіцистичні книжки, отримувала престижні державні і наукові нагороди.

[...] Переконливо виписаний Оленою Апанович образ сильної, наділеної відвагою жінки-козачки явив собою новий для української соціокультурної традиції образ сильної жінки. Його особливістю стало значне розширення меж життєвого простору ординарної жінки, вихід за рамки традиційного трикутника “чоловік-дім-сім’я” і освоєння жінкою традиційно чоловічих ролей – воїна, лідера мікрогрупи, захисника рідної домівки, сім’ї, краю, батьківщини від нападників. Олена Михайлівна однією з перших серед українських істориків, відійшла від романтично-патріархального дискурсу “жіночого запорозького” закладеного працями А. Скальковського, П. Куліша та Д. Яворницького і приступила до гендерної ревізії історії запорозького козацтва. Стоячи на позиціях М. Костомарова, В. Антоновича, Й. Ролле, О. Левицького, Н. Мірзи-Авакянц дослідниця зуміла продовжити започатковану цими істориками традицію осмислення історії жінок козацького Запорозжя та ранньомодерної України в цілому.

Кривоший Олександр Петрович,
кандидат історичних наук.

НАГОРОДИ ХХХ КОНВЕНЦІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Ярослава Гудзяк Почесна членка СУА

Д-р Олександр і Ярослава Гудзяки зі сином Борисом.

Ярослава Гудзяк народилася 11 лютого 1926 року в містечку Золочів в родині Михайла (1898-2002) і Оксани (1898-1944, з дому Скорна) Шипулів. Михайло Шипула, ветеран Австрійської і Української Галицької Армії, був ковалем-майстром. Мав високе почуття громадської відповідальності, був твердим спокійним патріотом і в усьому зберігав тонкий гумор. Родина – мати і троє доньок – Ірина, Ярослава і Стефанія – жила просто, але забезпечено і достойно. Родина просила і отримувала Боже благословення.

Все своє життя Ярослава зберігає сокровенні спогади про щасливе золочівське дитинство. Погідність і стійкість духа, легкість у спілкуванні вона винесла з родинного кола. Дівчата отримали ґрунтовну початкову освіту. Вагомий вплив на духовне становлення Ярослави мала праця Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії в Золочівській захоронці для дітей. В «Рідній школі» вчили такі світочі як Роман Завадович, відомий письменник. Бурхливі роки війни драматично і трагічно позначилися на родині Шипулів. Глибоке негативне враження на молоду Ярославу справила радянська окупація 1939-1941, за час якої, переслідуваний НКВД, батько мусів емігрувати закордон. Михайло Шипула втік по той бік кордону згідно з Пактом Рібентропа-Молотова, тому що НКВД вимагало від нього, від рядового, але загально шанованого громадянина, співпрацювати і доносити на сусідів, що для нього було неприйнятно. Таким чином родина протягом півтора року була без батька,

і в складних обставинах радянської окупації Галичини мама сама давала раду з утримуванням і вихованням трьох доньок-підлітків. Над головою висіла постійна небезпека евакуації чи депортації на Сибір.

Оксана Шипула була ніжною, але рішучою, взірцевою мамою і господинею, ніколи не жаліла труду для сім'ї. Вона з повною віддачею піклувалася всестороннім вихованням доньок. Дівчатка були виплекані, в суконочках, з накрохмаленими білими фартушками, з гарно заплетеними косами, прикрашеними стрічками.

Особливо важким спомином лишився кінець цієї окупації, коли в Золочівському замку радянські сатрапи з невимовною жорстокістю закатували більше ніж 750 провідних громадян – священиків, адвокатів, учителів, підприємців – та просто патріотичних українців, жителів Золочівщини.

За німецької окупації Ярослава навчалася в торгівельній школі в рідному містечку. Протягом навчання спілкувалася не лише з українцями і поляками, але також з євреями, жахлива доля яких травмувала душу молодої дівчини. В складних повоєнних обставинах годі було здобувати подальшу освіту, адже треба було працювати, щоб забезпечувати себе.

В березні 1944 року родина залишила Золочів. Шипули опинилися в містечку Дорнбірн на заході Австрії, де 21-го жовтня упокоїлася на 45 році життя мама Оксана. В Дорнбірні, де була невеличка українська громада, Ярослава та Стефанія працювали в текстильній фабриці. Ярослава в Австрії стала пластуною. Протягом цілого життя Ярослава залюбки читала книжки різними мовами, крім українською та англійською, ще й польською, російською та навіть німецькою.

В червні 1949 року Михайло Шипула з доньками і колом родичів переїхали до Сполучених Штатів Америки. В Нью Йорку, під церквою, Ярослава познайомилася з молодим дантистом з Помор'ян Олександром Гудзяком, з яким одружилася 1-го липня 1951 року в Церкві св. Юра. На скромному весіллі, яке відбулося на родинній квартирі, було 15 осіб. Поки Олександр продовжував студії і нострифікував свій диплом в Нью Йоркському університеті в 1951-54 рр. Ярослава працювала в Нью Йорку на виробництві коробок шоколадної фірми Клайн (Klein), де було чимало українських нових емігрантів.

Невдовзі після завершення студій молодого стоматолога призвали до війська, бо під час Корейської війни американській армії бракувало медичного персоналу. Проте, молоді подружжя направили не до Кореї, а до Німеччини, де вони прожили 2,5 роки. Олександр служив в американському військовому шпиталі (1955-57) і завершив службу в ранзі капітана. Молода пара мешкала на військовій базі. Подружжя мало нагоду багато подорожувати, вони відвідали майже всі західноєвропейські країни.

Після закінчення військової служби Гудзяки замешкали в містечку Сіракузи, яке має горбистий ландшафт, прекрасні парки, доволі велику українську громаду і греко-католицьку спільноту (тоді близько 600 родин). В Сіракузах доктор Олександр придбав стоматологічний кабінет, в якому протягом наступних чотирьох десятиліть розвинув плідну практику. До власного будинку подружжя переїхало в 1959 році. Після буремних і трагічних років дитинства і юності, життя подружжя складалося добре, але бракувало одного – минав десяток років подружнього життя, а Господь не благословляв дітьми. Пара вже почала думати про усиновлення, але в листопаді 1960 року народився син Борис, а в березні 1962 – Марко.

Батьки вкладали максимум у виховання синів: шляхетний домашній порядок, духовні практики, якнайкраща освіта, повне ангажування в українське громадське життя, часті подорожі по Північній і Південній Америці та Європі, що поєднували навчання і відпочинок.

Ярослава за своєю природою була діяльною ідеалісткою. Вона була активною в батьківському комітеті «Школи українознавства», у так званому Пластприят-і (організація, що підтримувала виховну працю «Пласту»), була прихильницею спортивного клубу «Сокіл-Сіракузи», що розвивав лещатарський спорт. Особливу увагу і час Ярослава присвячувала Союзові Українок Америки, відділові в Сіракузах, але й також зустрічам округи та брала участь у всеамериканських з'їздах, на які любив їздити також і її муж. Протягом 15 років Ярослава очолювала 68-ий Відділ СУА. Відділ активно підтримував всі акції СУА. Особлива увага зверталась на виховання дітей і молоді. Відділ фінансово підтримував студентські та молодечі організації, школу українознавства. Часто виголошувались доповіді для батьків при СУМа. Відділ організував свято Ялинки з забавою для дітей. Було поставлено дитячу

оперу «Коза-Дерева». Організовано радіопередачу для дітей.

Часто проводились літературні вечори-зустрічі з поетами, письменниками, мистцями, в яких брали участь діти союзнок і молодь. Організовувались показ писання писанок, мистецькі виставки в публічних бібліотеках. Організовувались концерти гагілок для дітей тощо.

Дім Гудзяків часто гостив доповідачів та подорожуючих, що приїжджали з ініціативи СУА, чи інших сіракузьких організацій на святочні академії, ювілеї, концерти, виступи чи інші громадські збори.

Ярослава не часто брала на себе видиму публічну роль, не була вона промовцем, але завжди займалася систематичною організаційною працею. Вона мала лагідний, але цілеспрямований педагогічний хист. Наприклад, коли вона підходила до групи діяспорних дітей, то вони неодмінно переходили на українську мову – не зі страху, а з поваги до усміхненої пані Славці. Вона привітним словом і теплим дотиком здобувала пошану і довіру дітей і молоді. Як і вдома, так і на громадській ниві, Ярослава була точною, акуратною, відповідальною. Зазвичай під час підготовки громадської імпрези вона приходила першою і йшла останньою, щоб усе впорядкувати. При цих нагодах мама синам з усмішкою вручала з нагоди свята мітлу.

У 70-тих, 80-тих і 90-тих роках минулого століття разом з чоловіком, Ярослава Гудзяк була учасницею всеамериканських та світових з'їздів: Лікарського Товариства, Союзу Українок Америки, Світового Конгресу Вільних Українців, Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Вони не пропустили святкувань в Римі, що їх організував патріарх Йосиф Сліпий, а згодом часто відвідували незалежну Україну.

Годі перелічити всі організації і добродієнні цілі, які підтримувала родина Гудзяків. Нерідко Ярослава була ініціатором цих щедрих пожертв: Союз Українок, українські стипендійні акції, Український музей в Нью Йорку, підтримка дисидентів та ініціатив патріарха Йосифа, Фонд катедр українознавства і український Гарвард, Сіракузька парафія, Стемфордська єпархія, Пласт і т. д. Протягом останніх десятиліть лєвова доля жертвності подружжя, а після смерті доктора Олександра в 2006 році, самої Ярослави, була скерована на потреби Українського католицького університету у Львові, над розвитком якого протягом двох десятиліть працював їх син Борис – священник,

а згодом єпископ Української Греко-католицької Церкви у Франції, Бельгії, Нідерландах, Люксембурзі та Швейцарії. Молодший син – Марко – є успішним хірургом – урологом і разом з дружиною Ромою (з Когутяків) мешкає в Детройті.

Виняткову втіху Ярослава має від гарно вихованих внуків Катерини, Григорія і Захарія. Бабця пишається тим, що її внуки – вже друге покоління народжене в Америці – говорять українською, належать до нашої Церкви,

закінчили «Школу українознавства» і є активними пластунами.

Життєвий шлях Ярослави був непротий, але благословенний. Великою підтримкою протягом цілого життя була рідна сестра Стефанія Шипула, яка далі проживає в Нью Йорку.

Ярослава Гудзяк в різних країнах і через різні перипетії, вмiла жити, давати життя і творити благодіну атмосферу.

In memory of **Lesia Kyzyk**, member of former UNWLA Branch 66 in New Haven, CT.:

\$1,000 Anonymous.

\$200 Orysia Hanushevsky; Andrew & Roxanne Kyzyk; Orest Kyzyk & Tamara Shevchenko; Roman Kyzyk; Taras Sochan; Pfizer matching Taras Sochan.

\$100 Myron & Martha Bodnar; Christine Bonacorsa; Bohdan & Joanne Celewycz; Ghassan & Inya Chehade; Alan & Karyn Dash; Christine & George Demidowich; Orest Fedash; Rev. Peter & Olenka Galadza & Family; Mykola Haliv; Ivanna Hanushevsky; Ingrid Herman; Christine & Alexander Hladky; Myron & Olha Hnateyko; Oleh & Ariadna Holynskyj; Lidia & George Huk; Irene & Stan Klemick; Irene Klufas; Peter & Oksana Korduba; George & Katria Kowal; George & Chris Kryzaniwsky; Alexander & Irene Kuzma; Motria Kuzycz; Ulana & Anna Legedza; Peter & Ruta Lenchur; Areta Lewicky; Christina Lewicky; Martha Lewicky; Ola & Ihor Lewicky; Jerry, Donna, Adam & Andrew Lodynsky; Oleh Lubba; Jaroslava Mulyk; Lubodar & Zenia Olesnycky; Marta & Alex Popovich; Anatol & Irene Popovich; Lida Prokop & Vlodko Artymyshyn; Ksenia & Alexander Salewycz; Zenon Salewycz; Dada Sloniewsky; George & Zoriana Stawnychy; Ted Sues; Orest & Daria Temnycky; PeterTeniuch & Marianne Senko-Teniuch.

\$75 Ulana Salewycz.

\$50 Oleh & Nusia Denysyk; Damian & Renata Handzy; Jaroslawa & Nicholas Hordynsky; George & Myra Hrab; Marta & Boris Kowal; Ihor & Olha Lukiw; Svitlana Markiw; Mikolaya & Mark Nynka; Juri & Jane Paraszczak; Maria Welhasch & Stephan Proskurenko; VictorKulba & Bohdanna Radzibaba; Ihor & Ksenia Rakowsky; Cassandra Scrivener; Zirka & Myron Smorodsky; Neonila Sochan; Gregory & Marianne Woloszyn.

\$40 Katia Y. Bamber

\$35 Christina Saj-Farrell.

\$30 Maria Miroschnik

\$25 Oleh Kolodiy & Olena Makarushka-Kolodiy; Bohdan Moczula & Lida Lukianenko-Moczula.

125 дол. В пам'ять св.п. Юрія Рішко. Родині складаємо щирі співчуття. Вічна Їйому пам'ять.

Володимир і Уляна Зінич.

Our sincere thanks to our contributors. Жертводавцям щиро дякуємо!

TO CONTRIBUTE TO THIS EFFORT, PLEASE MAKE YOUR CHECK PAYABLE TO
"UNWLA" with the notation reading "UNWLA Endowment Fund at UCU"
AND MAIL DIRECTLY TO UNWLA HEADQUARTERS 203 SECOND AVE, NY, NY 10003

21-ше СТОЛІТТЯ І НАША ОРГАНІЗАЦІЯ – СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

(Виступ Оксани Фаріон, голови Контрольної Комісії СУА на XXX Конвенції СУА)

У Статуті СУА в рубриці «Контрольна Комісія» зазначено, що Контрольна Комісія щонайменше раз в рік повинна провести контроль фінансів, майна і діяльності організації. Ми, як неприбуткова організація, змушені наймати високо кваліфіковану бухгалтерську фірму, яка слідкує точно за нашими фінансами, дає поради, звертає увагу на неточності і відповідає за нас до IRS. Це значно полегшує працю Контрольної Комісії, хоч ми перевіряємо, але для нас усе готове, точно перевірене і дістаємо від них професійний звіт. Вони справді знають, що роблять і платимо їм гарний гонорар. Тут не буду говорити про жодні цифри, сальдо чи балянси.

Хочу поділитися з вами своїми міркуваннями і тим, що тривожить мою душу. Ситуація є дуже важливою, світ так тривожно змінюється – несамотовито великі зміни в Україні і невідомо, чим то скінчиться. Та не лише в Україні – зміни докрути нас. Суспільство 21-го століття, чужине на шалену комунікацію, до хвилини знаємо, що діється в Україні, чи в іншій частині світу. Електронна технологія так розвинута і так скоро міняється, що тяжко наздогнати.

Дуже змінилася наша громада і дуже змінилося наше членство: давня еміграція і теперішня, україномовна і англійськомовна, дві генерації – старші і молодші. Треба дуже толерантно і з великим тактом старатись, щоби якимось чудом все поєднати і створити одну сильну команду, а це справді не буде легке діло. Тепер питання, чи ми, як організація, готові на це? Які методи програми треба б застосувати, щоби зацікавити молоде членство, яке живе в теперішньому світі. Бо ми, сказавши правду, обережно і консервативно працюємо. Наші програми даліше потрібні і актуальні з кожної ділянки, можна вибрати собі по зацікавленню: журнал «Наше Життя» – читаймо його; Лекторій Жіночих студій в УКУ; зв'язки – дуже важлива ділянка, слід реагувати на події в Україні, а також і реакція на події, що відбуваються на Заході (останнім часом референтка зв'язків вклала в цю ділянку велику працю); стипендії, поміч учням і сту-

дентам; літературні конкурси – зацікавитись з найновішими виданнями; суспільна опіка: поміч бабусям, сиротам, немічним-потребуючим, велика гуманітарна акція пройшла саме тепер на Майдан так тихо і без зайвого розголосу. Як бачимо, наші усі програми в більшості спрямовані на поміч Україні.

Можливо, ми повинні більше спрямувати зацікавлення на проблеми країни, в якій ми живемо, бо і тут є великі потреби серед нашої громади і нашого докільця. Та проблема не у наших програмах, а проблема у нашому членстві. Треба конечно більше спілкуватись із ними, інформувати їх і заохотити брати активнішу участь у нашій праці. Бо десь зник той запал, ця іскра і гордість приналежності до СУА. Бачимо пасивність – змужженість, чомусь ми абсолютно не маємо часу, чомусь ми дуже перемучені. Надіюсь, що це явище в деяких округах і відділах ще не проявляється так яскраво. Мусимо прислухатись до нашого членства, почути їх думки, розіслати запитник, які їхні погляди, зацікавлення, бажання, що зле, а що добре, – і з цього зробити висновки. Це дуже важливо, бо членство є найважливіша клітина нашої організації. В цій каденції ми зліквідували одну округу і ряд відділів. Правда, що ми заснували кілька нових, але як вони пацюють, як багато наше нове членство знає про СУА, її Статут, історію, програми і закони країни, де живемо. Здобути нову членку – це великий успіх, але втримати її активну при організації – це обов'язок нас усіх. Хоч я належу до тих старших, але бачу, що діється, і тому даю виклик новообраній Головній Управі звернути увагу на членство СУА. Б'Ю У ДЗВІН НА СПОЛОХ!, бо ще не запізно...

Цій тривожній справі потрібно приділити найважливішу увагу! Моє слово досить песимістичне, вибачаюсь, але правдиве. Ми мусимо про це говорити і турбуватись цією проблемою, бо від цього залежить наша будуччина!

«МАЙБУТНЄ СУА У НАШИХ РУКАХ!» – гасло XXX Конвенції СУА. Прошу призадуматись над цим.

ЧОМУ ВІЛЬНІ ЧЛЕНКИ СУА?

(Виступ Роксоляни Яримович, референтки вільних членок на XXX Конвенції СУА)

Першим питанням є: чому належимо до СУА? Цю відповідь ми можемо знайти в Статуті СУА на сторінці 7 і на вебсайті СУА www.unwla.org

Коротко пригадую: СУА об'єднує жінок українського походження, або приналежних до української спільноти в США.

Найважливіша ціль нашої організації – це збереження української ідентичності і культурної спадщини, допомога Україні в різних аспектах, організована участь в українському (СФУЖО) та міжнародному жіночому русі (National Council of Women), в організації Об'єднаних Націй і багатьох інших, через які ми можемо вийти на міжнародну арену.

Ми, союзнянки, є також ініціаторками й керівницями різних проєктів і акцій, котрі піддержують засади християнської етики та охорону прав людини.

Майдан в Києві відкрив очі цілому світові, що Україна бажає стати демократичною державою і боротись проти шовіністичного уряду Росії. Після довгих років праці української діаспори і демонстрацій Майдану світ говорить про Україну.

Яке це має значення для СУА? Чи наша МЕТА змінюється? НІ!

Ми далі будемо продовжувати нашу працю. І ми далі повинні приєднувати українських жінок до праці в СУА і далі допомагати Україні і бути вдячними країні, в котрій ми живемо, за свободу, що дала нам нагоду допомагати Україні.

Що це має спільного з Вільними членками СУА?

Членство СУА ділиться на дві категорії: членок, що належать до відділів СУА, і вільних членок (на ст. 8 Статуту СУА). Обидві категорії членства мають ті самі права і обов'язки, а саме: дотримуватись Статуту СУА, працювати для добра організації, вплачувати членські вкладки, що включає передплату журналу «НАШЕ ЖИТТЯ», брати участь у Конвенціях, а найголовніше – це зберігати засади дружньої співпраці, ввічливості і взаємної помочі поміж всіма членками СУА. Вільні членки тільки різняться тим, що вони не є згуртовані у відділі.

На цій 30-ій Конвенції ми маємо велике число молодих і нових членок, котрі бажають зацікавитись з організаційною схемою СУА. Отже, пригадаймо собі і перейдімо тепер до

організаційно-адміністративного поділу СУА (схему СУА):

1. **Головна Управа.** Головна Управа складається з Екзекутиви СУА, референтур, голів окружних управ і Контрольної комісії. Засідання Екзекутиви відбуваються щомісячно, а засідання Головної Управи відбуваються тільки раз у рік і включають, крім вище поданих, також редакторів журналу «Наше Життя» і парламентаристку.

2. **Округи** – три або більше відділів, котрі є територіально зближені, творять округу і за них відповідальна є голова окружної управи (голова округи).

Розкинені відділи, що розташовані далеко один від одного, творять відділи далекого віддалення і за них є відповідальна зв'язкова далеко віддалених відділів, це так, як голова округи.

Референтка Вільних членок належить до референтур Головної Управи.

Ми у звітному часі начисляємо 18 відділів далекого віддалення.

3. **Відділи** складаються із членок СУА. Ці членки можуть переходити до інших відділів, або до Вільного членства у зв'язку зі змінами місця проживання.

4. **Вільні членки** є членки СУА, що не мають нагоди належати до відділу. Ідея Вільного членства не є новою, вона створилась в 1978 році, коли все більше і більше активних членок СУА виїздили поза межі українських скупчень. Це є бувші активні і заслужені членки СУА, що живуть поза межами скупчень українських поселень, наприклад: батьки переїжджають до дітей. Це також молодші жінки, котрі поєднують материнство й кар'єру. Ще інші – це членки розв'язаних відділів, котрі через несприятливі обставини були змушені закрити відділ, але вони залишилися вірними своїй організації і підтримують різні проєкти СУА. Правдоподібно, з часом створяться ще інші категорії ВІЛЬНИХ ЧЛЕНОК (internet or syberspace).

Без сумніву, активність у відділах надає інший тон: товариське життя, обмін думок, співпраця і т.п. Вільна членка СУА належить безпосередньо до самої організації (СУА), а не через відділ. Як я вже згадувала, Вільна членка має всі ті самі права і обов'язки, що членка відділу, тільки без сходин.

Інтеграція Вільних членок в працю

СУА вже існує довгі роки. Вільна членка може своїм знанням чи доброю волею допомагати в загальних починах СУА. Ми маємо Вільних членок в Головній Управі СУА. Деякі з них збагачують «Наше Життя» дописами, або мистецькими обкладинками. Ще інші пропагують українські справи, як члени різних американських організацій, ще інші перебувають і працюють в Україні.

Число Вільних членок зростає і міняється кожного дня. Але нашою спільною метою є приєднати та втримати членство СУА.

Всі ми свідомі того, що запорукою дальшого існування СУА є ріст членства, а найважливіше – збереження членства, спеціально, молодшого членства і нових імігрантів. Нам потрібно більше молодших членок. У зв'язку з цим, в порозумінні з головою СУА Маріянною Заяць і заступницею голови для справ організаційних Нусею Мацілінською, ми попросили молоду членку Ренату Заяць

бути членкою моєї комісії для приєднання молодшого покоління. Тільки молоді членки можуть краще пояснити своїм ровесницям довголітню історію і вартість нашої організації. Ми хочемо довідатись від молодшої генерації, що притягало б їх до СУА і які зміни вони пропонують. Ми повинні заохочувати також новоприбулих жінок, бо це наша будучність.

Ми вже давно відзначаємо молодих жінок українського походження за непересічні досягнення у своїй професійній кар'єрі. Ми гордимось молодими талантами, котрим даємо нагороди за успіхи в їхніх професійних кар'єрах. Деякі з них вже стали Вільними членками СУА. Так ми використовуємо потенційні можливості. Ми мусимо діяти на принципах і вартостях організації, а не на реакціях, базованих на емоціях.

Ми є спадкоємці багатой історії нашої організації, шануймо її і себе!

Ukrainian National Women's League of America, Inc.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

742 North Oakley Boulevard • Chicago, Illinois 60612 • Telephone:(630) 969 -4041

Regional Council in Chicago • Окружна Управа в Чикаго

Чикаго, 15-го червня 2014 р.

**ВЕЛЬМИШАНОВНА ПАНІ
ГОЛОВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
МАРІЯННА ЗАЯЦЬ!**

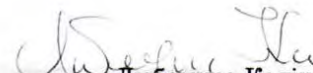
ДОРОГА ПАНІ ГОЛОВО!

Щирозсердечно вітаємо Вас і гратулюємо з переобранням на Голову нашої організації. Ми вдячні, що Ви знова погодились бути нашою Головою. Знаємо, що попередні 6-ть років не були легкими але Ви зуміли все дуже гарно зорганізувати та попровадити.

Надіємось та віримо на дальшу товариську співпрацю. Вам Дорога Пані Голово бажаємо багато успіхів, великої наснаги, нових думок, витрвалости, завершення намічених плянів. Також бажаємо Вам всього найкращого у Вашому родинному, приватному житті.

Хай Всевишній Господь Бог провадить Вас та має у своїй опіці.

Зі щирими вітаннями,

Любомира Калін
голова Округи Чикаго

D-DAY: МОЛИТВА ПІД КУЛЯМИ

70 років тому США поставили в календарі своєї воєнної слави нову відмітку – D-Day. Це була своєрідна увертюра до операції союзників Оверлорд, якою в Західній Європі було відкрито “другий фронт” у Другій світовій війні (1939-1945). І хоча бойові дії в Північній Африці, Італії та на Тихому океані, а також “ленд-ліз” поглинали матеріальні й фізичні ресурси країни досить активно, саме відкриття “другого фронту” вважається тим поворотом у ході війни, що дав змогу Америці набутти й зберегти імідж країни-визволительки. Тоді, 6 червня 1944 року, в результаті навальної висадки на диких пляжах Нормандії десанту з Ла-Маншу, було звільнено населені пункти Франції, які перебували під гнітом окупації від червня 1940 року. Першим скинуло остогидлі нацистські штандарти зі своїх веж містечко Sainte-Mere-Eglise. Події, що розігралися тоді під дзвонами місцевої церковки св. Діви Марії, звучать сьогодні, коли на християнському календарі – Різдво Пресвятої Богородиці, по-особливому мудро й учать нас прикликати на поміч Божу молитву в найбільш критичні, на межі між життям і смертю, моменти.

Саме містечко Sainte-Mere-Eglise ми бачимо у фільмі “Найдовший день” (The Longest Day, 1962), який відтворює насичені драматизмом події дня “Д”. Пам’ятаєте небо, всіяне парашутами, і зловісний вогонь внизу – там, де його не повинно б наче бути? Так, десь щось не спрацювало в розпланованих, здавалося б, до дрібничок діях союзників, і повітряний десант 82-ої дивізії Армії США був спущений на містечко, над яким вже промчали були бомбардувальники. Одна з бомб уцілила в будівлю неподалік головного міського майдану, і вогонь швидко розповсюджувався на сприятливому вітрі. Окупанти зігнали тутешніх мешканців гасити пожежу, дзвони на місцевій церкві св. Діви Марії без перерви калатали на всю околицю, а з неба... несло на полум’я сотні парашутів. “Підсвічені” своїми ж, десантники стали легкою мішенню для гітлерівців. Кількох із них несло прямо на церкву, і один бідолаха навіть завис на покрівлі, зачепившись парашутом за наріжний виступ...

Ось так виглядає покрівля церкви св. Діви Марії в м. St.-Mere-Eglise (Франція) ось уже 70 років.

Цей епізод у фільмі багато хто сприймає як вдалу вигадку сценариста, хоча він і справді мав місце. Парашутистом тим був Джон Марвін Стіл з міста Метрополіс на півдні Іллінойсу. Поранений шрапнеллю в ногу, він не зміг вчасно справитися з парашутом і тепер мусив висіти під церковними дзвонами, повільно стікаючи кров’ю. Ніж, яким намагався перерізати стропила, вислизнув із слабючих рук. Що залишалося робити? Метикуватий боєць вдає із себе мертвого. Отак, зі звішеною набік головою, він висить кілька годин, сподіваючись на кращу, ніж його побратимів, долю. Пречиста Діва була цього разу так близько – невидима, як завжди, але милостива й багата вселенською любов’ю матері-страдниці. Зметикувавши, що він на церкві, боєць гарячково, поглядаючи крізь обпалені вії на метушню внизу, намагався пригадати хоч одну молитву. А вони, як назло, повилітали з голови. Більше того, легка нудота вже підступала до горла, і страх зміївся холодком під самим серцем, не давав зосередитися. Нарешті, осяйнуло страждальця, і він почав майже беззвучно молитися, промовляючи пряме звертання до Пречистої – “О, Маріє...” – так, як не промовляв досі ніколи: “O Mary, my Mother, my hope... my refuge, my help and my consolation...” На якусь мить все відступило, і йому здалося, що тільки він та його молитва існують у світі... під невпинне калатання дзвонів над головою та стрілянину внизу. Потім, коли піддужчає трохи, він матиме серйозні проблеми зі слухом через ті дзвони, а поки що... Поки що гарячково молиться і згадує матір, яка навчила його першій молитві і відвела малим хлопчиком до місцевої церкви в Метрополісі. Вона, його мати, вирядила на фронт аж трьох своїх синів – не тільки його. А воював він від першого дня, коли Штати після нальоту японської авіації на Пьюрл Гарбор

(військову базу США на Гавайях) вирішили втрутитися в “воєнний конфлікт в Європі”, оголосивши війну Японії. Перше бойове хрещення дістав у небі над Сицилією (так звана операція Husky, що стала увертюрою до “італійської кампанії”, триваючої від кінця літа 1943-го до травня 1945-го), а згодом – і в небі та на суші Італії. Одне з приземлень виявилось для нього невдалим – зламав ногу і вимушений був лікуватися в одному з госпіталів Північної Африки.

Але фортуна таки відвернулася від нього тієї незабутньої ночі під церковними дзвонами Франції. Окупанти згодом виявили висячого на церкві “убитого” парашутиста й дібралися до нього, сподіваючися знайти в кишенях якісь цінні папери. Так Джон Стіл потрапив до полону. Однак досить скоро йому вдалося втекти та приєднатися до своїх. Підлікувавшись, у вересні того ж року вже зміг приземлитися повноправним бійцем на території Нідерландів та брати участь у визволенні міста Найнмеген. Далі була битва під Арденнами (відома як “Battle of the Bulge”, 16 грудня 1944 – 25 січня 1945), де Вермахт, сконцентрувавши в чотири рази переважаюче військо, сподівався вберегти якщо не райх, то хоча б Німеччину від руйнації, але... не вийшло. Патетична фраза Адольфа Гітлера, який дірвався до влади в 1933-му: “Дайте мені п’ять років, і ви не впізнаєте Німеччини...” – наповнилася, нарешті, саркастичним змістом, а Уїнстон Черчілль назве “Арденни” найславетнішою битвою “янків” у війні. Хоча дісталася ця слава американцям великим коштом: 81000 вбитих, поранених та безвісти зниклих.

Джону Стілу пощастило під Арденнами – уцілів. Більше того, брав участь у численних бойових операціях, що завершилися 25 квітня 1945 року історичною зустріччю на Ельбі з військами Радянського Союзу. Такій воєнній біографії можна тільки позаздрити!.. А ось братам не пощастило: Норман, що був на десять років молодшим, загинув за кілька тижнів до Перемоги, а Джеймс, діставши тяжке поранення у південному регіоні Тихого океану, десь одужував на госпітальному ліжку. Війна підкочувалася до фінішу, і не тільки воїнам – президентам теж не судилося дочекатися цього доленосного моменту: Франклін Д. Рузвельт помер раптово 12 квітня, так і не дідждавшись кінця війни, яка поглинула все його ество державного мужа, патріота країни, яка чотири рази обирала його своїм президентом – як нікого і ніколи до нього і після нього.

Додому щасливчик-парашутист Джон

Джон Марвін Стіл в аеропорту Парижа роздає автографи (6 червня 1964 р.).

Стіл приніс снімарення, до яких нікому не було діла, солдатську ложку і дві медалі – “Бронзову зірку” (Bronze Star) і “Пурпурове серце” (Purple Heart). Для містечка у Франції, де сол-

дат колись молився під кулями та калатанням дзвонів, він був почесним гостем до кінця свого життя (помер 1969 року, на 57-му році життя). Тут бережуть пам’ять про своїх визволителів так, як тільки здатні на це французи. Живі свідки тієї незабутньої ночі з 5 на 6 червня 1944 року стали художниками і декораторами, втілюючи у витвори своїх рук – декоративні вітражі, що замінили собою вибиті вибуховою хвилею вікна в церкві, – свою вдячність і захоплення американськими воїнами. В місцевому музеї зібрана експозиція, що відтворює звільнення місцевості з-під окупації – в фактах, датах, іменах та чисельних воєнних реліквіях; одна з них – шматок парашутного шовку – обгорілого, з поруділими плямами крові... Білий шовк полощеться на вітрі і з покрівлі церкви св. Діви Марії – це персональна данина йому, нікому не відомому тоді Джону Стілу з Іллінойсу.

Втім, про нього й зараз тут мало хто знає. За іронією долі, сюди їдуть не так його пам’яті вклонитись (похований на кладовищі Masonic), як завітати в гості до Супермена. Волею автора знаменитого коміксу Джеррі Сігела, рідне місто Супермена носить тотожну з іллінойським Метрополісом назву, отож біля 4-метрової бронзової статуї міфічного персонажа – ціле паломництво: кожному хочеться сфотографуватися на згадку. Скромне панно на стіні місцевого банку, на якому зображено подвиг земляка Джона Стіла, явно не витримує конкуренції з Суперменом. Багато кому і невтямки, що реальні, а не вигадані “супермени” пронесли перемогу над фашизмом довгими і важкими воєнними дорогами, не претендуючи на славу.

*Тетяна МакКой,
незалежний журналіст.
м. Беллівіл (Іллінойс).*

Sts. Peter and Paul Garrison Church in L'viv as a Center of Care for Ukrainian Soldiers

by Olesia Wallo

When almost a year ago I was writing a short piece about the history and renovation of L'viv's Garrison Church (please see the October 2013 issue of *Our Life*), I could hardly imagine that in a matter of months this exquisite gem of L'viv architecture would start making the news for entirely different reasons. With the beginning of the Ukrainian government's military effort in the Donetsk and Luhansk regions in April, Sts. Peter and Paul Garrison Church took on the duty of caring for the Ukrainian soldiers involved in the anti-terrorist operation. As *the only* garrison church in Ukraine, which is also part and parcel of the Center for Military Chaplaincy of the Ukrainian Greek Catholic Church, it has counseled and ministered to the armed forces personnel long before this time. Yet now, in addition to its pastoral care, it has become a major center for coordinating volunteer service and aid to the soldiers.

It is no secret that right now the Ukrainian armed forces are in such dire straits financially that they often cannot provide the troops heading east even with the most basic necessities. This is where rank-and-file citizens, volunteers, religious organizations, and Ukrainian diaspora communities worldwide have stepped in with donations: from March until late July, the Garrison Church has raised almost 1.5 million hryvnias, 26,000 Euros, and over 12,000 US dollars to meet the needs of the Ukrainian soldiers fighting in Donbas. With these funds, the chaplains and volunteers have purchased and sent to the troops essential supplies such as helmets, bulletproof vests, sleeping bags, clothing, shoes, stretchers, field radios, etc. As more military units continue to depart for the east, the Garrison Church makes every effort to supply them with adequate protective gear and medical kits—the latter often assembled by volunteers out of the medicine that has remained since the time of the Euromaidan.

Care for the soldiers' bodies goes hand in hand with care for their souls. With well over a thousand troops from L'viv already in Donbas, and with more men mobilized daily, the Dean of Garrison Church, Fr. Stepan Sus, and his colleagues have become frequent visitors to the International Peacekeeping and Security Center in

Sts. Peter and Paul Garrison Church in L'viv.

Yavoriv, where most of the newly formed military units receive training prior to their departure. The chaplains' prayers, blessing, and words of encouragement matter greatly to the men who are leaving their families and their often peaceful, non-military occupations for a very dangerous mission in the east. Prayers for their protection and safe return home resound in Sts. Peter and Paul Garrison Church on a regular basis.

Sadly, as we all know from the daily news reports, some of these soldiers do not come back alive. In these instances, the Garrison Church has served as the place of communal mourning where thousands have been gathering to say goodbye to and bury the fallen heroes. As the major of L'viv, Andriy Sadovyi, recently noted, tragically, such funerals have become a weekly occurrence. Yet the Church's sad duty of sending off the deceased to their final resting place is also a form of care for the soldiers, their families, and the surrounding community.

On August 8th, former President of Georgia Mikheil Saakashvili joined the officials and residents of L'viv for a special service at the Sts. Peter and Paul Garrison Church. After the communal prayer for the fallen Ukrainian and Georgian military, Mr. Saakashvili expressed his conviction that the current unrest in Ukraine would soon vanish into the past "as a nightmarish dream," but what would remain in its wake is a consolidated nation of 45 million patriots. May we all pray that these words become reality in a very-very near future!

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

When written about, these past few months of the calendar year are often described as the “lazy, hazy days of summer.” This description of a peaceful and restful time does not accurately portray the UNWLA’s activities during this summer nor does it portray the events in Ukraine which often drive our focus.

I would like to personally welcome our newly elected and re-elected members of the National Board. Our newcomers have quickly rolled up their sleeves and are taking on their new responsibilities with the mentoring of the retiring officers. I thank everyone for their cooperation. We have much to accomplish in the coming three years!

After the very busy and uplifting Convention, our work in support of Ukraine continues. Newly elected Vice President for Public Relations, Roksolana Misilo, has authored the following since the Convention: during the month of **June**—congratulatory letter to President Petro Poroshenko; a rebuttal to *Newsweek* article “Putin’s Ukraine Push Causes Big Fight In Little Odessa” by Daniel Genis; and correspondence with Branch 118 in Houston, Texas, and Museum President Renata Holod regarding misinformation about the Archipenko exhibit at the Houston Museum of Fine Arts; in **July**—a letter demanding the immediate release of Lieutenant Nadiya Savchenko to the Russian Ambassador to the United Nations and the Russian Ambassador in Washington, D.C.; letters of condolence on the shooting down of Malaysian Airlines Flight MH17 to the Malaysian Embassy in Washington as well as to its UN Ambassador and to the Embassy, UN Mission and Consulate of the Netherlands; an e-mail action item to all UNWLA Regional Councils to contact the White House and support Major non-NATO Ally (MNNA) status

President of the Ukrainian Women’s League of Ukraine Oreslava Khomyk and UNWLA President Marianna Zajac (Senlis, Abbey of St. Vincent).

for Ukraine; in **August**—a letter regarding the imprisonment of Lt Nadiya Savchenko was sent to Hillary Clinton. The UNWLA continues to keep abreast of the current situation in Ukraine and reacts either independently or at the request of the Ukrainian World Congress, the World Federation of Ukrainian Women’s Organizations, or the Ukrainian Congress Committee of America.

Concurrently, our Social Welfare committee has been very active, receiving many direct requests for aid from Ukraine. Our former Social Welfare Chair, Iryna Rudyk, is presently residing in Ukraine and has met in L’viv with representatives of the Ukrainian Women’s League of Ukraine to discuss the optimum methods to efficiently help the wounded and their families. We have had a bit of reshuffle in duties in social welfare: Honorary UNWLA Member and former Vice President for Public Relations Lidia Bilous has agreed to chair the committee and Ivanka Olesnycky continues to volunteer within the committee. Ms. Olesnycky is working with Dr. Gennadiy Fuzaylov to continue developing the Burn Prevention Campaign project while Ms. Bilous is building her volunteer base to strengthen our work here in the United States and to improve the system of delivery of aid to Ukraine. In the meantime, Dr. Fuzaylov is treating six children from Ukraine at Shriners in Boston. (Please see the article about the treatment of Ihor Lakatosh on p. 16.) Simultaneously, all efforts are being made to establish a working committee in Boston to help Dr. Fuzaylov with the patients and their families during their stay at Shriners. (To date, this has been a very challenging effort.)

During the week of July 7th, I attended the annual meeting of the World Federation of Ukrainian Women’s Organizations in Paris, France. Thirty-five delegates and guests representing eight countries (France, England, Italy, Germany, Great Britain, Sweden, Canada, and the United States) attended the meeting at the invitation of the Ukrainian Women’s League of France. Invited guests from Ukraine in attendance were Oreslava Khomyk, newly elected

President of the Ukrainian Women's League of Ukraine, and her delegation, as well as Maria Petrova, President of the All-Ukrainian League of Ukrainian Women. Before the official opening of the 2014 annual meeting, early participants had the chance to visit the town of Senlis, where Anna Yaroslavna, Queen of France, founded the Abbey of St. Vincent and where a monument in her honor now stands. Another interesting side trip was the visit to the Symon Petliura library and archives.

Besides the detailed annual reporting of WFUWO President, Orysia Sushko, the official meeting program included a very interesting presentation by Dr. Marta Kichorowska-Kebalo on the activities of the WFUWO at the United Nations and in-depth reports on their varying activities by present member organizations, all of which were followed by question-and-answer periods. I was honored to moderate a discussion panel on the topic "The Status of Women in the Ukrainian Diaspora Countries." The participants touched on the general status of women in their respective countries and then focused on that of Ukrainian women in particular. Each of the participants is to submit her presentation to the WFUWO to be published in

their bulletin, *Ukrainka v Sviti (Ukrainian Woman in the World)*. The second discussion, chaired by WFUWO President, aimed at analyzing current and pressing issues for this umbrella organization. The WFUWO's annual meetings reinforce the common concerns of Ukrainian women of all countries—caring for our families, communities, and our nation—and allow us to make friendships for life.

A very interesting fact is that we, meeting participants, were guests of the Monastery Notre Dame de la Salette (the location of our lodging, meals, and meetings). The lovely sisters were extremely welcoming and, although many of us were faced with a language barrier, we came to be very close with these kind and generous women. On the evening before our departure, Bishop Borys Gudziak joined us for a farewell supper and shared his wisdom as well as his admiration for the determination of women in his address. The sisters' departing gift to us was a greeting card which read:

"We all heartily thank you for choosing our Monastery for the meetings of the Ukrainian women of the world. We are grateful that we had the opportunity to observe this human wealth, about which we did not know. In return, we offer you with confidence our true prayers, for all of you and for your country Ukraine."

I am confident that we all returned to our respective countries reinforced by the sisters' prayers and with a renewed energy to continue our dedicated work.

Participants of the panel discussion (L-R): Dr. Marta Kichorowska-Kebalo (USA), Nadia Halaburda (Germany), Svitlana Koval'ska (Italy), Zoriana Kiktsio (Sweden), and Marianna Zajac (USA).

IHOR LAKATOSH'S MOST RECENT STAY AT SHRINERS

by Gennadiy Fuzaylov

Ihor Lakatosh and his guardian, Svitlana Konar, returned to Ukraine after a five-month stay in Boston. While here, Ihor underwent several surgical procedures to help him recover from his burn injuries. A number of diagnostic tests were also conducted to give Ihor's medical team more insight into some of his health problems secondary to his burns. The discovery of certain bacteria in Ihor's digestive tract proved to be significant, as Ihor began to gain much-needed weight once the bacteria was treated. Ihor also had a strict regimen of therapy to help him regain the ability to walk and use both his hands. The boy made excellent progress while here, and even had time to go to the beach and play in the sand! Ihor will soon go to a sanitarium in Latvia for additional therapy, and will return to Boston in early 2015 for further treatment. DCtoHC (Doctors Collaborating to Help Children) is very grateful to Shriners, Massachusetts General Hospital, the Ukrainian National Women's League of America, Philoxenia House, Burn Children Recovery Foundation, and the many volunteers and individuals who helped Ihor during his treatment.

Ihor Lakatosh at the beach.

Ірена Пискір-Біляк

ШЕВЧЕНКО В НАШІЙ РОДИНІ

“В своїй хаті своя правда і сила, і воля”, – говорив мій Тато, коли ми приїхали до Америки у 1949 році. Я мала тоді 10 років. Тато хотів купити свою власну хату, і це за два роки по нашому приїзді. Так і сталося, бо Тато і обидва старші брати, Володимир і Андрій, працювали і разом зложили гроші, щоб купити дім для родини у Мілвоки, Вісконсин.

Вдома ми говорили виключно українською мовою, так що для мене «Кобзар» був навчальним матеріалом української мови, а щоденно я ходила до американської школи та пробувала вивчати англійську. Мама і Тато заставляли мене читати вдома вірші Тараса (ті, які були для мене зрозумілі), а в суботу я йшла до школи українознавства при парафії Св. Михаїла у Мілвоки. Вивчали ми тут гарні твори нашого Пророка, і щороку я виступала на сцені на Шевченківському святі, декламуючи Тараса вірші. Дитиною пригадую спеціально “Мені тринадцятий минало”, Садок вишневий, “Думи мої, думи мої”, які я декламувала і співала. Мама була моїм великим критико: “Виразніше, голосніше, я тебе не розумію.” Помагала, поправляла та плескала браво, коли я добре справила.

Був у Мілвоці також театр Сірого, проваджений двома братами, панамі Мандзенками, і до якого мої батьки мене радо записали. Моя перша роль була Настя у п’єсі «Назар Стодоля». Ми так добре відіграли цю п’єсу, що поїхали до Чикаго виступати в аудиторії школи Шопена в українській околиці. Це був 1953 рік. Мій брат Володимир також мав роль, як і моя майбутня братова Ярослава Тиндик-Пискір. Мілвотська громада є дуже мала в порівнянні з чикагською! Тому ми всі гордились, що могли звеличати нашого Тараса у двох містах.

Та це не все. У цій малій, але патріотичній громаді, де і мій брат Володимир був дуже активний в парафії і в УККА, щорічно відбувався концерт в честь великого поета. Я, сестра Ірена, була його права рука до речитатив у цих святах. Були тут сольо-співи, скрипалі, інсценізація, – і завжди я мала якусь роль. Часто були гості – американці. Мій партнер у деклямаціях був колега з університету Іван Праско, або добра товаришка Ляриса Масенко-Стахнів. Вже пізніше попросив мене брат навіть

підготувати коротку доповідь в англійській мові для гостей неукраїнців. Братова, Марія Пискір часто виголошувала доповіді українською. Я була так насичена поезіями Т. Шевченка, що коли здавала усний іспит із інтерпретації драми в університеті, я вибрала поему Шевченка “Кате-

рина”, переклад англійською мовою. Моя професор не досить що дала мені найвищу оцінку, яку лише можна було отримати, але запитала, чому вона ніколи про цього поета не чула. Цікаво мені, чи тепер американські професори знають про нашого Тараса?

Я мала нагоду з батьками і мужем бути на посвяченні пам’ятника Тараса Шевченка у Вашингтоні, а потім другий раз із сином Андрієм, коли він мав доповідь про українську філіателістику у Вашингтоні у 2011 р. (Blount Postal History, Smithsonian National Postal Museum).

Кобзар у нашій хаті все шанована і читана книга. Мої діти одержали свої копії у двох мовах, і, очевидно, читали в школі. У Садочку Казок (США, Відділ 29), який я провадила багато років, мої сини разом з іншими дітьми співали «Садок вишневий» на святі Шевченка та малювали його погруддя на папері. Цілою родиною ми були учасниками багатьох концертів в честь Кобзаря в Мілвоки та Чикаго. Син Степан на фортепіано в оркестрі супроводжував хор на величавому концерті в честь 200-ліття Тараса, який дуже вдало організував відділ УККА в Чикаго. Також я була з братами і братовою (які приїхали з Мілвоки) та сином Данилом на Шевченківському фантастичному симфонічному прем’єр концерті у Чикаго в березні цього року, організованим Укр. Інститутом Модерного Мистецтва у катедрі св. о. Миколая. Шевченко мав і має по сьогодні важливе місце у житті нашої родини.

Також маємо приємні спогади із наших виступів та пережиття, коли їздили в Україну. Ще у 1970 році я з Мамою відвідала Канів, музей Шевченка з його малярськими творами та поклали вінок на Тарасову могилу. Ми були із всіх туристів вибрані на цю честь! Це був кульмінаційний пункт у моєму житті.

У рік 200-ліття Ювілею Великого Кобзаря маємо з мужем нагоду перечитувати Тарасові твори із сильно вживаного «Кобзаря», подарованого мені двоюрідною сестрою Олею Зачкевич зі Львова. Ці твори є спеціально актуальні тепер, коли споглядаємо події в Україні.

ДІЯЛЬНІСТЬ 101-ГО ВІДДІЛУ СУА ім. ЛІНИ КОСТЕНКО, ОКРУГА ЧІКАГО

101-ий відділ СУА ім. Ліни Костенко створений 48 років тому. Через всі роки союзнянки відділу працюють для добра СУА та України, для доброго імені жіночої організації СУА та злагодженої співпраці між собою.

До 101-го Відділу СУА належить 55 членкинь. Всі вони різного віку та різних хвиль еміграції. Сходини плянуємо цікаво і тематично.

Загальні річні збори відбули 23 лютого 2014 року. Великих змін у проводі відділу не відбулось. Новообрана управа відділу у такому складі: голова – Марія Шпитко; заступники голови – Оленка Матвійшин, Катя Зварич; кореспондентційні секретарки – Оля Зварич і Оксана Добрянська; скарбник – Ляриса Еліяшевська. Референтки: організаційна – Оленка Шкробут, імпрезові – Марія Ганкевич та Ірина Стебельська, культурні – Євгенія Бискош, Леся Зазуляк і Оля Поливка; пресова – Марія Щерб'юк, суспільної опіки – Софія Ощудляк і Марія Грабовська; стипендійна – Христя Таран, господарські – Аня і Йоля Бискоші. Контрольна і номінаційна комісія – Оленка Прийма, Роксоляна Полюхович, Уляна Гриневич.

Після виборів відбулося засідання управи відділу. За порадою скарбника Ляриса Еліяшевської запланували сходини квартално з певною тематикою.

5 і 6 квітня 2014 року в Українському Національному Музеї провели весняний базар, де мали до продажі писанки, вишивки, намисто, картини, мальовані шовки та інші види мистецтва.

Щорічно беремо участь у різдвяному базарі. Крім мистецьких виробів членкині продають тістечка, які самі печуть і каву. Таким чином придбані кошти використовуємо для певних цілей відділу.

18 травня 2014 року організували сходини відділу в Модерному Інституті з творчою програмою. Забавляв присутніх внук нашої членкині Арети Аркенсон – музикант-віртуоз, який в 11 років грає на різних інструментах.

Ось і місяць червень завітав до нас. Щорічно Округа СУА Чікаго проводить День союзянки, де ми всі можемо зустрітися за смачним обідом. 101-ий Відділ СУА бере активну участь у цьому заході. Крім любові до праці, наші союзянки вміють відпочивати.

Марія Щерб'юк, пресова референтка.

СВЯТО МАТЕРІ 62-ГО ВІДДІЛУ СУА В ГЛЕН СПЕЙ, Н.Й

62-й відділ Союзу Українок провів свято Матері у Глен Спею 11-го травня 2014 р. у затишній залі при церкві св. Володимира. Голова Союзу Українок Надя Райш відкрила свято словами Т. Г. Шевченка:

"Нічого кращого немає
Ніж тая мати молодая
З дитям малесеньким своїм."

Цьогорічне свято Матері затьмарене болем, який переживає Україна і весь світ. Ми розділяємо горе, яке відчувають матері героїв Небесної сотні. Нікого не залишив байдужим вірш "Мамо, не плач" у виконанні Лесі Козак. Так, як воскрес Ісус Христос, так воскресне Україна з попелу неправди і корупції, і зацвітуть сади цві-

Хор «Лелеки».

том любові і радості, зійде на українських нивах добірне зерно правди і науки. А мамині чорнобривці, як промінчики сонця, будуть радувати нас, як порадував своїм співом легендарний хор *Лелеки* у складі: Ярослава і Рузі Гавур, Марії Гугіль, Богдана Кандюка, Ірини Костюк, Оксани Крупки, Анни Плескун, Ганни Босак та акомпаніятора Ніни Славинської.

Учасники Свята Матері.

Чарівні мелодії на скрипці у виконанні Ігоря Шабловського зачарували усіх слухачів, а веселі польки, які він сам написав і виконав на акордеоні, так і кликали до танцю.

У кожного своя розмова з матір'ю. Пісня "Мамина черешня" у виконанні Івана Балія передала те, що найкраще сказати у пісні:

"Ви пробачте, що був неуважний.
Знаю, Ви молилися за мене
Дні і ночі, рідна моя нене."

Богдан Костик зворушливо прочитав вірш для усіх матерів, але найперше для своєї мами.

Наша невтомна господиня Ірина Костюк встигала скрізь: і у хорі співати, і подбати,

щоб гостинний стіл порадував гостей. А приготувала і провела свято імпрезова референтка 62-го Відділу СУА Люба Наконечна.

Такі свята згуртовують нас, роблять нас кращими, добрішими, допомагають підтримувати і розвивати українські традиції і культуру.

Люба Наконечна, імпрезова референтка.

СВЯТКУВАННЯ ДНЯ МАТЕРІ ТА БАТЬКА 73-ІМ ВІДДІЛОМ СУА м. БРІДЖПОРТ, ОКРУГА НОВА АНГЛІЯ

"Ти моя киця, я – кошеня, ти є голубка, я – голубя, ти є лебідка, я – лебеда, ти просто мама, я є дитя...", – по-дитячому наївно, але водночас так ніжно і щиро лунав дитячий голос у стінах церкви Покрови Пресвятої Богородиці міста Бріджпорт, КТ. І не залишав нікого байдужим, адже слова про найрідніших для нас на землі людей – два гарячих сонця – батька та матір не можуть не торкнутися почуттів. Тому, якби довелося описати цьогорічний День Матері та Батька в двох словах, це, безумовно, були б щирість та зворушливість.

Традиційно урочисте відкриття здійснила голова 73-го Відділу СУА Катерина Таньчин, привітавши гостей та учасників святкового вечора. Після щирої спільної молитви з отцем Іваном Мазуриком усі присутні могли насолодитися смачною вечерєю, яку приготували союзники під керівництвом Марії Базіняк.

Концертна програма свята Дня Матері та Батька розпочалася з виступу голови Округової Управи Нова Англія Слави Горбатої, після чого естафету перейняли ведучі святкового вечора Світлана Березка та Роман Станіславський, які разом з іншими учасниками концерту зуміли створити чудовий настрій і подарувати багато позитивних емоцій. Так, українські пісні, присвячені дорогим батькам, захоплювали присутніх не лише солов'їною мелодійністю, а й чутливим виконанням і глибо-

ким змістом. Чудовою частиною свята, яку б хотілося відмітити, став виступ маленьких діточок, з уст яких пісні та вірші про маму і тата звучали найбільш трепетно, адже кожна мама і тато пам'ятає свою дитину зовсім крихітною, пам'ятає її дитинство і час, коли вони були найбільш потрібні для своїх дітей.

Слід також зазначити, що, окрім звичного складу 73-го Відділу СУА, концертну програму допомогли здійснити парафіяни церкви Покрови Пресвятої Богородиці та парафіяни Святої Трійці Української православної церкви Київського Патріархату міста Бріджпорт, за що їм особливе спасибі.

Ну і звичайно, яка ж українська забава відбувається без гучної музики та веселих танців? Музиканти ще довго веселили людей живою музикою та швидкою полькою. Усі присутні могли сповна насолодитися в цей чудовий вечір і смачною їжею, і душевною піснею, і веселим танцем.

Варто пам'ятати, що День Матері та Батька – не просто свято, а намагання проникнути у людські серця і нагадати закладені в нас з дитинства слова першої Божої заповіді: "Шануй батька і матір свою, і буде тобі добре на землі".

*Світлана Тимцьо,
пресова референтка 73-го Відділу СУА.*

МОЛОДІ ПИСЬМЕННИЦІ СЕРЕД НАС

Зліва: Марта Квітковська, Наталя Іваницька-Теглер, Ксеня Рихтицька-Горобченко, Віра Андрушків, Мирося Стефанюк, Катруся Кизима – голова 96-го Відділу СУА, Округа Детройт.

З великим успіхом та зацікавленням відбувся літературний вечір «Молоді письменниці серед нас», влаштований 96-им Відділом Союзу Українок Америки в домовіці СУА у Ворен, Мішіган. Голова відділу Катруся Кизима відкрила програму та привітала Ксеню Рихтицьку-Горобченко і Наталю Іваницьку-Теглер.

Обидві письменниці родилися в Америці, виростили в українському середовищі в Дітройті, навчалися в школі Непорочного Зачаття, закінчили студії у Вейнському Університеті, належали до Пласту та були активними членками нашої громади.

Їхні книжки, писані англійською мовою, нові і насичені глибокими переживаннями, перемогою і зрілістю. Хоч книжки значно різняться тематикою, в них відчуваємо український корінь, виховання і любов.

Ксеня Рихтицька-Горобченко. *Crossing the Border: Stories.*

Подібно до постатей в своїх оповіданнях, Ксеня сама переходила різні фізичні та психічні кордони, коли подорожувала з наплечником по Європі. В дитячому віці рідна земля батьків була для неї недосяжною мрією. Згодом, вона жила та працювала три з половиною роки в Україні, і там познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Тепер їхня сім'я проживає серед нас, де Ксеня працює на посаді редактора. Пише вона прозу і поезію та друкується у різних престижних виданнях.

У її книжці всі персонажі переходять границі та перепони у своєму особистому житті. Сюжет відбувається на фоні сучасних політичних подій і перетворень в незалежній Україні, як рівнож на еміграції та в Греції. У цих оповіданнях Ксеня поетично переплітає універсальні людські почуття, конфлікти та пошуки. Кожне оповідання має українського персонажа, через якого читач пізнає різні аспекти нашої історії (від Київської Русі до подій 21-го століття). Голодомор, визвольні змагання, поневолення та переслідування в часи Радянського Союзу аж до перехідного етапу незалежної України та помаранчевої революції

– події, котрі торкають універсальні проблеми та дилеми – є вміло та тематично пов'язані голосом американської письменниці українського походження.

Наталя Іваницька-Теглер. *Swan Mothers: Discovering Our True Selves by Parentin Uniquely Magnificent Children.*

На перших сторінках своєї книжки Наталя розповідає: «Коли я стала мамою, я раділа і робила все можливе, щоб мої діти прекрасно розвивалися. Спочатку все було чудово. Та несподівано усе змінилося – бо почути від лікарів, учителів та різних експертів, що мої діти інші, що вони відрізняються від загальноприйнятих норм викликало шок, біль, гнів і смуток. А ще й до того сказали, що будуть потрібні спеціальні, школи, терапії та методи лікування...»

І так почалася життєва мандрівка Наталі в абсолютно новий світ з несподіваними поворотами. З часом розчарування з різними терапіями та негнучкими стандартними підходами західної медицини спонукало Наталю шукати альтернативи.

Наталя повернулася до школи, вивчала гомеопатію і біоенергетику, східну медицину та природничі засоби лікування. В тому було багато труднощів, застережень, сумнівів і критики. Та в кінці це все привело до її власного розвитку, зцілення і трансформації.

Розуміючи, що сьогодні є багато батьків, діти яких з різними фізичними і умовними потребами, Наталя взялася до своєї книжки. В ній вона відкрито описує свої переживання та спостереження, ділиться досвідом та подає практичні поради і підтримку матерям.

«Часто запитувала я себе, – каже Наталя, – чому це все якраз мені припало? Колись

я шукала причин і обґрунтування. Сьогодні я знаю, що нема одної норми для усіх дітей. Це дуже помилкове поняття. Я зрозуміла, що кожна дитина має свої особливі потреби, і завдання батьків є визнати і задовольнити їх. Виховання дітей – це не просто досягнення власних сподівань, це вміння любити та цінити прекрасну унікальність кожної дитини.»

У своєму заключному слові Катруся Кизима подякувала учасникам та організаторам імпрези, а саме: Вірі Андрушків і Миросі Стефанюк за цікаве представлення письменниць та їх творів, Марті Квітковській за афішки і рекламу, а також всім членкам 96-го Відділу СУА, котрі причинилися до успіху імпрези.

Мирося Стефанюк.

BRANCH 118 AT THE XXX UNWLA CONVENTION

by Martha Noukas, President of Branch 118 in Houston, TX

L-R: Juliana Noukas, Sarah Uschak, Slava Detsyk, Olga Dub, Marianna Zajac, Martha Noukas, Mary Uschak Sheehy, and Hannah Uschak-Cruz.

I was very much elated when at our February 1, 2014, branch meeting several hands flew into the air when I asked, “How many members would like to attend the XXX UNWLA Convention?” In years past, there has not been such great enthusiasm. Due to various circumstances, two members seldom went, and we were often content with sending one attendee, if that.

This year, not only did we have several individuals say that they wanted to go, but that they could actually go! Branch 118 Vice President Olga Dub had attended the last convention and returned saying that she was going again in 2014, even if she had to pay for all the expenses herself! She held to her promise. Branch 118 was delighted to send Slava Detsyk, a newly enrolled member, but a longtime supporter of Branch 118. If you attended the Convention this year, you might have met Slava in the gift shop, where she was also selling her beautiful *gerdany*.

Fortunately, this year, there were no work schedule conflicts, which allowed me the oppor-

tunity to attend the UNWLA Convention. I was very happy to accompany three of our youngest members: Hannah Uschak, Sarah Uschak, and Juliana Noukas. (Yes, these ladies are related to me. The Uschak girls are my nieces, and Juliana is my daughter!) So now you see why I was more than ecstatic when these young women said that they wanted to go to the UNWLA convention. And we made it happen!

In total, there were six Branch 118 members in attendance, and we also invited Mary Uschak Sheehy to join us. (Mary is the older sister of Hannah and Sarah. Mary now lives in New Jersey and she drove up to Tarrytown to join our group.)

It goes without saying that we all had a wonderful time at the convention. As in years past, I remain in awe and am so proud to be a part of this wonderful organization of hard-working Ukrainian women.

Upon returning to Houston, I was interested in learning how our youngest members felt

about the convention, so I asked them to submit their reflections in writing. Below are their replies:

Reflections on the XXX UNWLA Convention

Sarah Uschak:

I chose to attend the Convention for the first time this year as a way to “jump start” my active involvement within the UNWLA. A non-active member of three years, I was determined to network with and be inspired by leading Ukrainian women from across the United States. What I discovered—from observing the formal business proceedings and conversing with many different ladies—was that same communal spirit that had inspired me to join the UNWLA in the first place. I am excited to emphasize that focus on community and fun in my future involvement in the activities of Branch 118 in Houston.

Hannah Uschak-Cruz:

As a first-time attendee of the UNWLA National Convention, I really was not sure what to expect. In February, during one of Branch 118 meetings, my aunt and Branch President, Martha Noukas, said: “It is a life-changing experience. You will come back a different woman.” Intrigued by her comment and by the stories of those who had previously attended, I decided that perhaps this was what I needed—a life-changing event. Perhaps this was an event where I could network and meet other strong Ukrainian women. I packed my bag, said goodbye to my son and husband, and awaited a change that was deemed as inevitable.

At the Convention I enjoyed the consistent use of the Ukrainian language, the beautifully embroidered blouses that were proudly worn, the church service where voices from all over the United States united in harmony, the very relevant and relatable topics, the heartfelt anguish and hope for a newly revitalized Ukraine, the elation of the group as the results of the Ukrainian presidential elections were shared, the singers and musicians who performed beautifully, the humorous theatrical production, and, of course... the vendors. I spent way too much money that weekend on things I ‘just had to have.’

Through it all, the one thing that remained a constant was the unity of my immediate group of fellow attendees. I journeyed with my younger and older sister, my cousin, and my aunt. I believe that we grew closer together as a group through this experience... and that alone was well worth the time, money, and effort of attending the Convention. Perhaps my life-changing event was not so much the Convention itself as the closeness that

being with my group-mates provided and the freedom from our “regular” lives that it offered. A vacation with a purpose... but still a wonderful vacation!

As a member of the UNWLA, sometimes just being with other like-minded women is all that I, or we as a society, need—to be aware of this need and to give ourselves the freedom to support others who have gone through similar trials and tribulations. As I reflect upon the 2014 UNWLA Convention, I am forever mindful of not only the unity of Ukrainian women and the richness that our culture provides but also the unity of ALL women representing ALL cultural backgrounds. As a society, we should support each other throughout our struggles and successes in life and learn about each other in the midst of our very real differences.

Juliana Noukas:

My favorite thing about attending the UNWLA Convention this year was getting to meet so many fascinating Ukrainian and Ukrainian-American women. For example, it was an honor for me to meet pani Iryna Kurowyckyj. Pani Kurowyckyj not only served as UNWLA President for nine years, but was also a United Nations NGO representative for the World Movement of Mothers and the World Federation of Ukrainian Women’s Organizations. She is currently a Liaison Officer with the UN for the International Council of Women. It was interesting and inspiring to hear her stories about a lifetime of campaigning for women’s rights. It is because of activists like pani Iryna that so many young women today have the opportunities that they do. She is full of dignity and passion and instills motivation in everyone with whom she speaks. It was so wonderful to meet you, pani Iryna!

Mary Uschak Sheehy:

It was inspiring to join my family members in attending the XXX UNWLA Convention. Rarely have I been surrounded by so many dedicated and strong women. It makes me proud to be Ukrainian-American. As a result of this Convention, I have met the officers of the UNWLA Branch 75 and joined their Branch. I am excited to be a part of the Branch Christening on September 21st and look forward to volunteering with them on various charitable projects. The guest speaker Gennadiy Fuzaylov’s presentation moved me deeply and I hope that my branch will be able to help him.

Thanks again to all the women who participated in putting together this wonderful experience for all of us!

GERDANY WORKSHOPS FOR BRANCH 124 MEMBERS IN ST. PETERSBURG, FL

Artistic talents came out in full bloom during two *gerdany* workshops organized for UNWLA Branch 124 members (and a few friends) in May and June of 2014. The first workshop on Saturday, May 10, 2014, introduced this old Ukrainian art of bead netting or beadwork. This single-thread technique of bead netting developed in the late 16th century in the territory of what is now Ukraine. What makes it unique is the careful expansion of the pattern to create a curve in the piece, resulting in a round flat collar perfect for making necklaces and jewelry.

Our instructor was Iryna (Ira) Bilokryla, a member of Branch 124, and a *gerdany* maker for many years. Each participant could choose three different bags of beads of varied colors, shapes, textures, and sizes. Ira provided a five-page instruction packet of nine various *gerdany* designs and suggested one particular design for all of us to follow during the workshop, using our individual tastes for the combination of colors. With the provided beading needle and beading thread, we set to work! The fifteen women who gathered for the workshop included two sisters and a mother with her two daughters and a granddaughter. At the end of two and a half hours, all of us had beaded a portion of our first *gerdan* necklace, and we went home with “homework” to finish our pieces and return for the follow-up workshop.

Ira Bilokryla and Irena Krywusha, instructors at the Branch 124 gerdany workshops.

At the gerdany workshop on May 10, 2014.

Completed gerdany by Branch 124 members.

Our final workshop was held on Sunday, June 8, 2014. We brought in our finished necklaces and marveled at the various colors and sizes that each of us had created. We learned how to attach the finishing clasps so that we could wear our *gerdany*. Some of us had made several necklaces in the meantime, using the provided beads and designs.

We are most grateful to Ira Bilokryla for being our instructor, as well as to Irena Krywusha, an accomplished beader and fellow member who helped some of us novices. Many thanks also to Olya Czerkas, our Branch President who organized the workshops and ensured that we had the needed supplies. The members of Branch 124 thoroughly enjoyed learning this old Ukrainian folk art.

*Ola Movchan Novak,
Member of Branch 124*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 62-го ВІДДІЛУ СУА В ГЛЕН СПЕЙ, ОКРУГА ЦЕНТРАЛЬНИЙ НЬЮ ЙОРК

Загальні збори 62-го Відділу СУА в Глен Спей, Н.Й. відбулися 1-го березня 2014 року. Присутніх було 15 членкинь.

Голова Надя Райш відкрила збори Господньою молитвою “Отче Наш” і однохвилинною мовчанкою в пам’ять всіх членок, що відійшли у вічність впродовж минулого року. До президії зборів присутні вибрали головою Софійку Мартинець і секретарем Зюну Мартинець. Голова відділу запропонувала порядок нарад, який було прийнято. Секретар відчитала протокол з минулорічних Загальних зборів і присутні прийняли його одногосно.

Звітували члени управи відділу по черзі.

Секретар Л. Ковалишин протоколувала засідання членів, які були вписані в протоколярну книгу і також написала звіт до конвенційної книги.

Скарбник Софійка Мартинець звітувала, що від часу Загальних зборів 21 червня 2013 р. приходів було \$3,110.60, а розходів було \$5,722.24. На день 1 березня 2014 р. на ощадному рахунку є \$782.65, а на чековому рахунку \$110.02 — разом \$892.67.

Організаційна референтка Зіна Левицька повідомляла членок відділу про засідання й про Загальні збори. Також оголосила, що до відділу прибули нові членки: Анна-Марія Гірняк (2013), Христина Сметанюк і Деанна Райш (2014).

Пресова референтка Зюна Мартинець підготувала допис про “Свято Матері” і написала повідомлення про Загальні збори відділу в 2013 році. Обидва дописи поміщені в журналі «Наше Життя».

Імпрезова референтка Люба Наконечна провела свято Лесі Українки і надіслала статтю до журналу «Наше Життя», а також підготувала і провела “Свято Матері”.

Стипендійна референтка Клявдія Конрад звітувала, що наш відділ далі оплачує сти-

пендію для Юрія Жук.

Гоподарська референтка Ірина Костюк з допомогою інших членок приготувляла базари нашого відділу перед святами Різдом і Великоднем.

Заступниця голови Оксана Крупка організувала базари й допомагала голові в проводі відділу.

Голова Н. Райш подякувала всім членкам за працю впродовж року і коротко відзначила різноманітність діяльності відділу: базари, які принесли близько \$4000 до каси, датки до наших церков, місцевої бібліотеки й громадських організацій і влаштування імпрез. Наш відділ спонсорував стипендії в сумі \$330 в Україну і по \$250 стипендистови з середньої школи в нашій околиці. Наш відділ також зложив датки у звіттовому часі в сумі \$500 на Музей і \$1000 на Тривалий Фонд СУА при Українському Католицькому Університеті.

Контрольна Комісія перевірила касове діловодство й ствердила, що було ведене точно.

Голова зборів перевела вибір членів нової управи в складі: голова — Надя Райш, заступниця — Оксана Крупка, секретар — Люба Ковалишин, скарбник — Софійка Мартинець. Референтки: організаційна — Зіна Левицька, мистецька й імпрезова — Люба Наконечна, музейна — Надя Райш, пресова — Зюна Мартинець, суспільна опіка — Лариса Козак, стипендійна — Клявдія Конрад, господарська — Ірина Костюк.

В різнім були полагождені біжучі справи і дискусії над плянами відзначити 80-річчя Голодомору і перевести збірку на допомогу тим, хто стратив рідних на Майдані.

Молитвою “Богородице Діво”, яку відмовили всі присутні, закінчено збори.

*Зюна Мартинець,
пресова референтка.*

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого життя».

Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Уляни Зінич (uzinych@comcast.net).

ПРОКЛЯМЦЯ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

Зліва: д-р В. Мотика, Рома Гуран, мер Джим Бушер, Дарія Томашоська, Анн-Марі Сусла – голова 56-го Відділу, Євген Томашоський та Ігор Гронь – краєвий командир Укр. Амер. Ветеранів.

28-го липня 2014 року в приміщенні міської ради Норт Порту, Флорида, мер міста Джим Бушер прочитав офіційну Проклямацію 23-ої річниці Незалежності України 24 серпня.

Рома Гуран, голова Українського громадського комітету в Норт Порті подякувала голові і членам міської ради за їхню підтримку на протязі року. Дарія Томашоська, голова Українсько-Американського Клубу Південно-Західньої Флориди з подякою прийняла Проклямацію і згадала про довголітню боротьбу українського народу за незалежність і про сучасну ситуацію в Україні та настирливу загрозу від Росії.

На цю важливу імпрезу прибуло багато членів української громади у вишиванках, а Українсько-Американські ветерани були присутні зі своїм командиром Євгеном Томашоським в уніформах.

проф. Віра Боднарук, член громадського комітету.

Члени громади в міській раді, Норт Порт, ФЛ.

Фота Віктора Лісничого.

ЧЕРВЕНЬ 2014

МЕМОРІАЛЬНИЙ ФОНД

В пам'ять бл.п. **Наталії Титли** складаємо 250 дол. на тривалий Фонд ім. Наталії і Маркіяна Титли. Адріян і Адріянна Геврики.

У пам'ять бл.п. **Наталії Титли** складаю 100 дол. на тривалий Фонд ім. Наталії і Маркіяна Титли.
Христина Ференцевич.

В пам'ять бл.п. **Ярослава Червоняка** на меморіальний Фонд ім. Ярослава Червоняка складаю 50 дол. Анна Білевич.

In memory of **Jaroslav Czerwoniak**, husband of my good friend Katia Czerwoniak I am donating \$500 to the Jaroslav Czerwoniak Memorial Fund.
Christine Reik.

Замість квітів на свіжу могилу інж. бл.п. **Романа Волчука**, мужа нашої довголітньої членки Марти Шиприкевич складаємо 50 дол. на тривалий Фонд 67-го Відділу СУА. 7-ий відділ СУА.

Microsoft matching \$200 donation given by Timish Hnateyko in memory of **Jaroslav Czerwoniak** to the Jaroslav Czerwoniak Memorial Fund.

ДАТКИ

12,000 дол. – Ukrainian Studies Fund, Inc.

5,000 дол. – IBM matching Lidia & Orest Bilous.

по 2,500 дол. – Христина і Мирон Мельники, Ярослава і Ярослав Мулики.

2,100 дол. – IBM matching O. Vajko.

2,000 дол. – Мирон і Маріянна Заяць.

1,500 дол. – Данило Кашімер.

1,100 дол. – The Moody's Foundation (matching gift from Marie T. Menendez).

по 1,000 дол. – 113-ий Відділ СУА, Мотрія і д-р Юрій Яремко.

500 дол. – IBM matching M.W. Zajac.

104 дол. – Ростислав В. Мілянч.

125 дол. – Jeffries, LLC (matching gift from Harold Malone).

по 100 дол. – Zoya Hayuk, Лідія Керніцька, Оксана Мостович, Joanna Popadiuk, Богдан і Анета Савицькі, Аніса і Нестор Шуст, Jessica Boger, Mary Zilg, IBM matching J. G. Terela, IBM matching J.E. Landry-Lane.

96.32 дол. – Браєн Томко.

60 дол. – Юрій Слиж.

50.58 дол. – Merck Foundation matching Andrew Tershakovec.

по 50 дол. – Анна Заброцька, Зірка Кларк, Микола і Марія Лилаки, Марія Пінага, д-р Ірина

Рогуцька, Ольга Руденська, Нестор і Аніса Шуст, IBM (matching A. Kosybala), IBM matching P. J. Sawicki, IBM matching M. Markey, IBM (matching B.G. Onufreiczuk).

40 дол. – Стефанія Семущак.

по 30 дол. – Марія Бродило, Ірена Гординська, Ольга Городецька, Марта Данилюк, Віра Левицька, Євген Мороз, Ігор Шуст.

по 25 дол. – Лідія Бук, Реймонд і Ярослава Комічаки, Христина Остап'як, Ольга Пастернак, Anya Allara.

по 20 дол. – Меланія Кузьма, Оріся І. Новосівська, Володимира Теслюк, Дарія Яросевич.

15 дол. – Володимир і Лариса Козаки.

14 дол. – Андрій Хоменко.

10 дол. – Olga M. Kandel, Walter Czepizak, Christine Wasiowych, Borys & Luba Oryshchyn.

по 5 дол. – Надія Гафткович.

З НАГОДИ

З нагоди 90-их уродин п. **Миколи Галіва** складаємо датки і бажаємо йому Многая Літа, щастя і здоров'я:

по 100 дол. – Андрей Гарасимьяк, проф. Рената Голод і проф. Олег Третьяк, Орест і Лідія Глюти, Мотрія Кузич, Ольга Ставнича, Оксана Третьяк, Дора Хом'як, Микола Дармохвал, Зоряна Гафткович, Марко і д-р Аріядна Бах, проф. Ярослав і Алла Лешко;

по 90 дол. – Адріянна і Адріян Геврики, Ростислав і Галина Мілянчичі, Роксолана і Стефан Мисили, Мирон і Маріянна Заяць, Марія Шуст.

З нагоди 90-ліття п. **Миколи Галіва**, 83-ий Відділ СУА складає 90 дол. і щиро бажає йому міцного здоров'я, радості та Божого благословення на многая літа! 83 Відділ СУА.

З нагоди 50-го шлюбного ювілею **Лідії та Олександра Пясецьких** складаємо 100 дол.

Наталя і Модест Захарченки.

In honor of my uncle, **Sam Liteplo** on the occasion of his 100th Birthday I am donating \$50.

MaryAnn Narasymowycz, Ph.D.

З нагоди 100-их уродин п. **Сема Літепла** складаю 100 дол.

Ольга Ковч.

In honor of **Sam Liteplo**, who is celebrating his 100th Birthday, we are donating \$100.

Jeanne and Paul Carroll.

In honor of 100th Birthday of **Sam Liteplo**, we are donating \$101.

Mr. & Mrs. Ihor Sydor.

On the auspicious occasion of the 100th Birthday of **Sam Liteplo**, family and friends made the following donations.

\$100 – Paul & Emilia Liteplo; Dr. Merrill & Maria Liteplo; Oleh & Virginia Krup; Tekla Husiak; Mr. & Mrs. Joseph Gural; Mr. & Mrs. Rostislav Kosovay; Mr. & Mrs. Vasiliy Liteplo; Mr. & Mrs. Thom Sargent;

\$50 – Mr. & Mrs. Justin Perry; Maria Wasyluk; Olga Grinchuk.

У знак подяки за комп'ютерну допомогу п. **Миколи Дармохвала**, складаю 500 дол.

Ірина Рішко.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Абрамюк** складаю 100 дол. Марія Шуст.

У пам'ять бл. п. **Калини Козак** родина та приятелі складають датки:

по **500 дол.** – Ярослав Козак, Ліса і Тарас Козаки;

по **200 дол.** – д-р Любомир Т. Романків, Іриней і Оксана Ісаєви;

по **100 дол.** – Віра і Роман Андрейчики, Ольга і Роман Качаї, Орест і Марта Лесюки, Євген і Наталя Луців, Микола і Люба Пришляки, Богдан і Христя Сеники, John and Muga Hill, Charles Taggart;

по **50 дол.** – Ірина Бучковська, Борис і Звен Захарчуки, В'ячеслав Нікіш;

40 дол. – Євген і Лідія Маркович;

по **30 дол.** – Анна Долинська, Андрій, Зеня і Вікторія Заяць, Роман і Валентина Лужецькі;

по **25 дол.** – Роксолана Гарасимович, Я. Данилів, Христина Чорпіта.

20 дол. – Михайло Юрчак.

У пам'ять бл. п. **Калини Козак** складаємо 50 дол.

Адріян і Дороті Гаврилів.

In memory of **Kalyna Kozak**, the co-workers of her son Taras Kozak are donating \$235.

L-3 Communication Systems E.
i com Division

У пам'ять бл. п. **Калини Козак** складаємо 100 дол.

Нестор і Аніса Шуст.

In memory of **Gordon Labrosse** I am donating \$100.
Maria Shust.

У пам'ять бл. п. **Стелли Назарко** складаємо 100 дол.
Христина і Зенон Кифори.

In memory of our friend **Stella Nazarko** we are donating \$100. We extend our sincere condolences to the family.
Roman & Mary Maciuk.

У пам'ять бл. п. **Ярослави Ставничої** складаю 150 дол.
Марта Бородейко.

У пам'ять бл. п. **Лесі Демедюк** складаю 100 дол.
Ольга Городецька.

У пам'ять бл. п. **Юрія Рішко** складаю 50 дол.
Анна Левицька.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

Союз Українок Америки
83-й Відділ

Дорогі Союзянки!

*83-ий Відділ Вас вітає,
З радістю про своє 50-ліття сповіщає.
Просимо це свято з нами величати,
Гарно будемо Вас забавляти.
Як віддаль Вам не дозволяє,
Або щось Вам перешкоджає,
Просимо, хоч на хвилину – лиш думками
15 листопада бути з нами.
Щоб ми всі голови склотили
В цей день – та Господа просили
За мир і спокій в Україні,
Дякуємо за дари, що масм ниші.
Тож не зволікайте,
Нам знати давайте,
Приходіть до нас,
Вітати щиро будемо Вас.*

15 листопада 2014 р., година 5:30 по полудні
Ukrainian East Village Restaurant,
140 Second Avenue, New York, NY 10003

Просимо зголошуватися до Анни 'Нусі' (212) 473-5988
або до Роми (212)254-9204

**Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки**

До нас пишуть...

*Дорогі Пані Маріє і Пані Аня!
Дорогі Подруги СУА!*

"...Україна переживає складні часи. 15 і 16 липня міністр оборони по телебаченню попередив про можливість вторгнення російських військ з півночі, сходу і півдня України і отже оголошення початку масштабної війни. Сумасбродне остервеніння російської сторони продовжується. Певне відволікання викликала катастрофа з малайзійським літаком і світовим протестом. Телебачення показує факти підтвердження причетності до цього Росії... Та разом з названими складностями, маю Вам сказати, що в країні відбуваються великі зміни – сильна тенденція до людського єднання, духовного національного піднесення і віри у перетворення. Такий всплеск українського – в потребі свободи, відчутті незалежності, необхідної їй віри у змінах на принципах справедливості – я не бачила за все моє досить довге життя. І це дає сили і надію...

З вдячністю населення сприймає державну підтримку з боку США і з ніжністю вдячне українцям в США за їхній голос розуміння того, що відбувається в Україні."

М.Т. Київ, 21 липня 2014 р.

Звернення до жертводавців:

Просимо ласкаво прислати свою знимку до поміщення у наступій звітній брошурці Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2013.

ПОЖЕРТВИ від 11 травня до 31 липня 2014 р.

ІЗ РІЗНИХ НАГОД

З нагоди 50-го ювілею нашого подружого життя пересилаємо до Меморіального тривалого фонду ім. Наталії Чапленко (при Стипендійній Акції СУА) 500 дол. через 98-ий Відділ СУА. Щиро дякуємо усім нашим гостям за відзначення нашого ювілею та пожертви на потреби Стипендійної Акції СУА.

Марія і Богдан Полянські.

Вітаємо наших найдорожчих батьків Марію і Богдана Полянських із 50-ою річницею їхнього вінчання 13 червня 1964 року. Із безмежною любов'ю та великою пошаною бажаємо їм щастя, здоров'я та Многих і Благих Літ! З цієї нагоди додаємо до Меморіального тривалого фонду (при Стипендійній Акції СУА) імені нашої незабутньої бабусі, почесної членки СУА бл. п. Наталії Чапленко, матері нашої мами:

по 500 дол. – Одарка і Тома Стокерт з родиною та Петро і Стейсі Полянські з родиною;
200.00 дол. – Богдан і Мімі Полянські з родиною.

Щиро вітаємо ювілятів Марію і Богдана Полянських із 50-им ювілеєм подружжя! З тієї нагоди

прийміть від нас найщиріші побажання Многих Літ! Нехай Господь благословить Вас та діяльність стипендійної допомоги потребуючій українській молоді в Україні та в українській діаспорі:

по 500 дол. – Ольга і Мирон Гнатейки (86); Звінка Витанович-Пономаренко та діти: д-р Ігор Пономаренко з родиною і Ксеня Пономаренко-Бун з родиною (98);

200 дол. – д-р Орест Попович (98);
по 100 дол. – Меланія Банах (86), Володимир Боднар (86), Божена Ольшанівська (86), Володимир і Богданна Слижі (83), Оксана Стеранка (86), Мирон і Дарія Ярошевичі (29);

по 50 дол. – Люба Більовщук (98), Анна Кравчук (98), Берnard Кравчук (98), Мирон Б. Кравчук (98), Зоряна М. Ключас (98), Дмитро і Ларісса Пенцаки (86), Юрій і М. Оріся Яцусі (98).

З нагоди 90-ліття Іванни Мартинець, членки 56-го Відділу СУА. З побажаннями Многих Літ нашій членці Іванні пересилаємо через 56-ий Відділ СУА:

по 100 дол. – Романа Гуран, Ігор і Оля Гронь;
90 дол. – Ліда Бойко;

TO OUR NEW MEMBERS *Welcome!*

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

- 134 OKSANA PYLYPIW
- 134 MARY SHEEHY
- 134 OKSANA TELEPKO
- 134 MELANIE TEMNYCKY

CHICAGO REGIONAL COUNCIL

- 101 LUBA YURCHUK

MEMBER-AT-LARGE

NADIA MCCONNELL

OHIO REGIONAL COUNCIL

- 8 MARIYA BLOOM
- 8 NINA KOSTRYK
- 8 ORESTA ZADONY

BRANCHES-AT-LARGE

- 118 OLIA GENSIOR
- 118 HOLLY THORTON
- 124 LUDMYLA SEMENIUK

по 50 дол. – Оксана А. Лев, Яра Літош, Яра фон Гельбгі;
160 дол. – Іванна Мартинець;

In celebration of the 75th Birthday of Irene S. Pyskir-Bilak please accept donations to the UNWLA Scholarship Program. Please accept our heartfelt wishes – Happy Birthday! Многих Літ!

75 дол. – д-р Роман Біляк;
по 50 дол. – Patricia A. Pacanowski, Walter Pyskir;
по 25 дол. – Claudia Laska, Michael and Anna Marshall, Andrew Oleksiuk, Daniel Oleksiuk, Stephen Oleksiuk.

Please accept the enclosed contribution of \$25.00 in honor of the birthday of Irene Pyskir Bilak. She has suggested that contributions be made to the UNWLA Scholarship Program in lieu of gifts. Thank you for the fine work you do. My prayers continue for Ukraine.

Sincerely, Sandra Dorothy Wittenbrink.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

На могилу бл. п. **Михайла Кравчука** складаємо (через 83-ий Відділ) 100 дол. на навчання сиріт в Україні. Братові Богданові з дружиною Анною і всій Родині пересилаємо щирі співчуття.
Ярослав і Лідія Черник.

Збірка 49-го Відділу СУА – Баффало, Н.Й.:
200 дол. – 49-ий Відділ СУА;
по 100 дол. – д-р Уляна Лоза, Анастасія Марк, Анна Поліщук, о. Маріян Процик, Оксана Салдит;
по 75 дол. – Zoriana M. Bunche, Ольга Чмола;
по 50 дол. – Mary Vodnar, Chrystina Dzuba Brown, Марія Маланяк, Elaine P. Nowadly, Татіяна Паславська, Emilia Swiatkiwsky;
25 дол. – Ева Ковтало;

по 20 дол. – Михайло Вашкурак, Gloria Long, Христина Мороз, НН, Василина Осташук;
10 дол. – Bohdana Poharatnyj.

РАЗОМ: 1,285.00

Щиренько дякуємо за проведення кожнорічних збірок та довголітню підтримку!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

ПОЖЕРТВИ

840 дол. – Helena Schutz (38);
550 дол. – Леся Храплива Щур, Канада;
по 450 дол. – Андрій і Христина Козаки (86), д-р Дарія Новаківська Лисий (54); д-р Стефан і Тамара Тимків (78), Орест Шуль;
350 дол. – Elisabeth Barna & Maria Ilchenko (98), Alex & Irene Khowaylo (62), Alex I. Khowaylo, Lubomyra Lukomskyj;
по 330 дол. – Марта Мулик Баксер, Марта Бородайко (36), д-р Оксана Голяян, д-р Александер Клос, Богдан і Ліда Крамарчуки, Анна Лукачик, Marta Nawrocky Torielli, Роман Адриян Цибрівський, Юрій і Марта Шевчуки, 50-ий Відділ СУА (50), 78-ий Відділ СУА (78);
225 дол. – Stephen W. Nachesty;
по 220 дол. – д-р Орест Балицький, д-р Марта Біскуп (вільна членка), Aurelia Hrab (113), Олена Папіж (81), Юрій і Александра Раковські (113), Maria B Silver (ML), 107-ий Відділ СУА;
200 дол. – Петро Волощук;
150 дол. – Мирон Богдан Кравчук (98);
по 110 дол. – Alexandra Namersky-Pestana, Igor і Оля Гронь (56), Anna Tychanski (103), 45-ий Відділ СУА (45), Остап і Галина Якубовичі (98);
100 дол. – Larissa N. Pundy-Bozio;
63 дол. – Рената Бігун (28);
60 дол. – Ольга Коваль (24);
по 50 дол. – Людмила Васинчук (74), Volodymyr Chmygov, Бернард і Анна Кравчуки (98);

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА, М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

HOW TO LOOK YOUNGER

by Ihor Magun, MD, FACP

Let's face it, who does not want to look better and younger? The entertainment industry literally revolves around "looking young and vibrant." Many entertainers make it into a full-time job—only with the help of so many products and individuals. Although we do not have access to all the resources at their disposal, we certainly have the ability and sufficient information to improve our appearance with some helpful tips.

* During the day our skin is busy fending off all the elements, so most of skin rejuvenation efforts should take place at night. It is paramount to wash your face well before going to bed with a mild cleaning agent. In the morning all that is necessary is to use lukewarm water. Excessive washing removes too much of the skin oils and can be drying. (Exceptions to this rule are very oily skin or possible other skin issues which may have to be taken into account.) Apply a retinol-containing cream (available over the counter and by prescription). Regular use is a must. There is no one specific brand, but daily maintenance is paramount. When these creams are started, it is prudent to increase their use gradually, for example applying every third day in the beginning and slowly progressing to daily use. Retinol-based creams, especially the prescription versions, can cause redness and dryness when applied for the first time, so go slow in the first few days.

* Purchase a moisturizer, preferably with UV protection, and apply every morning year-round. Select a product that you feel "quenches" the skin. It is a known fact that European women and now men utilize cream as a daily ritual even at a young age. As the saying goes—moisturize, moisturize, moisturize! Look for ingredients that hydrate—glycerin, hyaluronic acid, and dimethicone. These act like magnets binding water to skin, hence increasing moisture.

* While we are on the subject of skin moisturizing, drinking a good amount of water daily will keep your skin cleansed and hydrated, providing a healthy glow.

* Get adequate rest. Sleeping at least seven hours a night is the beauty rule.

* Focus on one facial feature that is so obvious and often not addressed—the eyebrows. Properly shaped eyebrows bring balance and proportion to

the entire face, softening or enhancing facial features. This can create a more youthful appearance overall. Seek some inexpensive professional advice: it will be money well spent.

* Avoid rubbing your eyes. The skin under the eyes is literally the thinnest on the body and very sensitive. Excessive rubbing can cause blood vessels to burst, causing under-eye shadows and inflammation which translates to puffy eyes. The solution to this problem is not that simple, but at least avoid rubbing your eyes and consider a cream that contains caffeine. Such a cream constricts blood vessels and when used twice a day makes dark circles less noticeable.

* The average person subconsciously touches her face about sixty-four times a day. This is done in many ways, such as leaning your face on your hands. Make a conscious effort to break this habit.

* You knew this was coming—healthy eating. Eat colorfully, incorporating many varieties of fruits and vegetables, and avoid fad diets. Try to eat in such a way all the time.

* Whiten your teeth. There are so many over-the-counter treatments available and regular use of agents helps maintain the effect. Believe it or not, many celebrities only drink certain staining beverages with a straw in order to eliminate tooth stains. Regular dental visits to correct simple problems can put a smile on anyone's face.

* Everyone looks better with some "color"—a tan. Now that you are already avoiding the sun and using UV protection, consider a spray-on tanner or lotion. These are safe and available year-round in pharmacies. You need not apply all over, but use it occasionally on your face can give you an attractive glow.

* If you happen to have some lines around the lips, do not use dark lipsticks or gloss. Try lipstick colors such as light cocoa, pink, or taupe. You can get advice on colors at many makeup counters. See what works for you.

* Lastly, it is really not about how you look but about the confidence you exude. Apply the suggestions above, know that you are practicing the best health and beauty advice, and savor the compliments you receive!

A Visit to Lydia Bodnar-Balahutrak's Art Exhibit

by Martha Noukas, Branch 118 President

Houston area artist, Lydia Bodnar-Balahutrak, and her charming husband, Mychailo, arranged a fabulous one-day tour bus outing to the Beeville Art Museum in Beeville, Texas, to view Lydia's art exhibit entitled "If We Had Known." The exhibit was on display from May 10, 2014, through July 17. According to Lydia, the inspiration for some of her artwork included in that exhibition was derived from the poem "Yakby ty znav" (*If You Had Known*) by one of the best-known Ukrainian writers, Ivan Franko.

On Saturday, June 28, 2014, approximately fifty art enthusiasts gathered at Lydia's home at 8 o'clock in the morning to enjoy coffee and refreshments before boarding the tour bus. Several members from UNWLA Branch 118, numerous artists, educators, and art students joined Lydia and her husband on this wonderful excursion.

Upon arrival to the Beeville Art Museum, the Museum Director, Tracy Saucier, greeted everyone at the door and gave a short history of the beautiful plantation-style home, which now exhibits works from celebrated Texas artists, collections, galleries, and museums. (Go to www.bamtexas.org to learn more about this beautiful museum.)

Lydia Bodnar-Balahutrak's works are absolutely extraordinary, and everyone enjoyed listening to her as she explained what inspired her to create the various pieces of art on display. Everyone toured the exhibition halls and the grounds at their leisure and later enjoyed a delightful lunch in the dining hall of the museum.

Lydia Bodnar-Balahutrak speaks about her works at the Beeville Art Museum (Beeville, Texas).

The three-hour bus ride to and from the Beeville Art Museum provided a great way for travelers to meet one another, socialize, and to discuss art. Branch 118 salutes Lydia Bodnar-Balahutrak and extends to her their sincerest best wishes for continued success!

Participants of the tour to the Beeville Art Museum.

Галина Король

Пращальне слово Надії Іванчук, Почесної членки 56-го Відділу СУА

*Вже вечоріс. Золотиться
Зоря над лугом край села.
Життя дорога закінчиться,
Яка би довга не була.*

Сьогодні працаємо на вічний спочинок св.п. Галину, яку Милосердний Господь покликав до себе. Її доріжка життя добігла до кінця, її функція завершилася.

Галя (так ми її звали) – м'якої вдачі, завжди усміхнена, приязна, а її голубі очі випромінювали такі приємні і ввічливі погляди. Для всіх мала привітне слово, виrozumілість і пошану. Довголітня членка нашої чудової і найбільшої організації українських жінок, належала по черзі до кількох відділів (залежно від місця проживання) і була однією з перших засновниць нашого 56-го Відділу СУА в Норт Порт на Флориді. Радо виконувала обов'язки покладених на неї референтур, ніколи не відмовлялася, все виконувала солідно, з охотою і відданістю. Уважно слухала перебіг ширших сходинок, брала активну участь в дискусіях, давала свої поради, а часом і зауваги.

Майже кожна імпреза у нашій громаді була збагачена виступами Галі. Доповіді, вірші чи рецитації читала надзвичайно вміло і гарно. Це і не дивно, бо в кожне слово, фразу чи звернення вкладала своє серце і почуття. А її м'яка співуча полтавська говірка полонила серця багатьох слухачів. Як та працююча мурашка, Галя вкладала свою працю в різні ділянки нашої так добре зорганізованої і свідомої громади Норт Порту і околиць. Понад усе любила Україну і протягом багатьох років працювала в комітеті «Допомога Україні», де висилала пачки з одягом, велику кількість книжок, журналів і грошову допомогу. Була хористкою своєї церкви св. Андрія, з'єданого хору і хору 56-го Відділу СУА.

Тепер працаємо Галю на вічний спочинок і молимо Милосердного Бога, щоб прийняв її душу у свої Небесні Царські палати. А ці білі квіти, які складають подруги-союзники, ввійшли в традицію нашого 56-го Відділу СУА

і стали символом нашої розлуки, пошани і пращання.

Спи, Галю, і сни про кращу долю і волю Вітчизни. Чи можуть бути кращі сни?

Спи, Галю, в Бозі. Вічна тобі пам'ять! В імені голови відділу, управи і всіх наших союзників д-ру Володимиру, членам родини і близьким приятелям складаю найщиріші глибокі співчуття.

Калина Козак

10-го травня 2014 р. відійшла у Вічність одна із засновниць 90-го Відділу СУА у Філядельфії Галина Козак.

Калина народилася в Дрогобичі 1-го березня 1935 року в родині Олександра і Марії (з родини Кічоровських) Татарських. Під час II світової війни родина Татарських емігрувала до Німеччини.

У 1950 році родина переїхала до Америки і поселилася в місті Філядельфії. Тут Калина закінчила католицьку середню школу Little Flower High School, студіювала мови в University of Pennsylvania і отримала диплом Bachelor of Science in Education з Temple University. Master of Arts in Humanities здобула в Beaver College. Калинка 35 років була вчителькою німецької і французької мови у Frankford High School.

У 1958 році Калина вийшла заміж за Ярка Козака. Проживали у Філядельфії, де виховали сина Тараса. Син подарував батькам двох внуків, Стефана і Олеса.

У 1965 році Калина була однією із засновниць 90-го Відділу СУА у Філядельфії. Протягом майже 50-ти років існування нашого відділу Калина була в управі і брала на себе різні відповідальні пости і працювала з великою приємністю.

Калина була також членкою Українського спортивного Осередку «Тризуб», де працювала з великим ентузіазмом. Всі ми пам'ятаємо чудові пікніки на *Тризубівці* в День батька, чи в День Незалежності України. Калина працювала в кухні: ліпила пироги, готувала голубці. А під час пікніку продавала каву і солодке. Лише після того, як люди розходи-

лися домів, вона знаходила час поговорити зі своїми друзями.

Калина була дуже жертвенна, підтримувала українські організації в Америці і Україні. Її улюбленим спортом було лецятарство. Кожної зими вона разом з чоловіком і сином їздила по різних лецятарських теренах Америки, Швейцарії та Італії.

Калинка була примірною дружиною, мамою, бабунею, союзнякою і нашою доброю приятелькою. Вічна їй пам'ять!

Надія Лучанко і Марія Кондрат.

Alexandra (Lesia) Kyzyk

Lesia was born to Maria and Ivan Danylovych on August 5, 1928, in Turka, Ukraine. She was the younger of two daughters. She graduated from the Drohobych Academy in Ukraine

and later attended dental school in Regensburg, Germany. She married John Kyzyk in 1948 and shortly thereafter they emigrated from Ukraine to the United States. They eventually settled in New Haven, CT, where they raised their five children. Alexandra was an active member of the Ukrainian-American community for over 50 years. She held different positions in a variety of community organizations: St. Michael's Ukrainian Catholic Church Choir and Women's Church Group, *Plast-pryat* (a parents' network of Plast, the Ukrainian Scouting Organization), and the Ukrainian National Women's League of America, where she was a longtime member of Branch 66 (New Haven, CT).

In 2001 Lesia and her husband moved to Basking Ridge, NJ, to be closer to their children. They joined the St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church in Whippany, NJ.

Lesia, 85, passed away on Easter Sunday, April 20, 2014, in Chatham, NJ.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

У пам'ять бл.п. **Марії Федерко** зложили:

200 дол. – 1-ий Відділ СУА в Нью Йорку;
по 25 дол. – Марія Савицька, Стефанія Семущак;
по 20 дол. – Оксана Макарук, Анна Серант;
10 дол. – Марія Маслович.

У світлу пам'ять бл.п. **Калини Козак**, членки 90 Відділу СУА зложили:

500 дол. – чоловік Ярослав Козак, син Тарас і Ліса Козак;
по 100 дол. – кузинка Марта Кічоровська Кебало з родиною, 90-ий Відділ СУА в Філядельфії;
50 дол. – Адріян Гаврилів.

In memory of **Kalyna Kozak**:

\$120 – Members of the Executive Staff of L-3 Communications, Communication Sysytems East: Dave Micha, John Clinton, Alison Courtial, Robert Lisowski, Jay Manfre, Steve Montgomery, Ken Moritz, Dianne Novelly, Robert Redmond, Kathy Steinle, John Tierney, Hogan Wilson.;

\$100 – Irenaeus & Oksana Isajiw; Peter & Maria Kondrat; George Klufas;

\$50 – Myron & Slavomyra Bilas; Nadia & Lubomir Luchanko; Bohdan and Switlana Korduba;

\$25 – Bohdan & Vera Todoriv; Anne D. Hawryluk;

\$20 – Taras Kowal; Olga Bochna; Oksana Tkachuk; Maria Tymchuk; Roman & Valentina Luzetski.

50 дол. – Замість квітів у пам'ять бл.п. д-ра **Богдана Кекіша**, через 56-ий Відділ СУА. Дружині Лялі, доням і внукам складаю моє щире співчуття.
Ольга Пастернак.

\$100 – In memory of **Kateryna Sawka Iwaniczuk**.
Martha Jovanovic.

30 дол. – В пам'ять бл.п. **Романа Свистуна**, через 56-ий Відділ. Родині Покійного складаємо

глибокі співчуття. Ліда і Михайло Белендюк.
\$25 – In memory of **Roman Swystun**, late husband of UNWLA Honorary Member, Orysia Swystun.
Branch 56 in North Port, FL.

100 дол. – В пам'ять бл.п. **Ярослави Трембіцької**, довголітньої членки нашого Відділу.

75 дол. – Замість квітів на свіжу могилу нашої довголітньої членки, бл.п. **Лесі Дитюк**. Родині пересилаємо вислови щирого співчуття.
83-ий Відділ СУА в Нью Йорку.

50 дол. – У світлу пам'ять бл.п. **Галини Король**, складаю через 56-ий Відділ. Надія Іванчук.
50 дол. – В пам'ять бл.п. **Галини Король**.

K.Finley.

\$25 – In memory of **Halyna Korol**.

Branch 56 in North Port, FL.

\$25 – In memory of **Anna Maksymowych**.

K.Finley.

1,000 дол. – 56-ий Відділ СУА в North Port, FL.

500 дол. – Іванна Мартинець.

100 дол. – Богданна Бігун.

70 дол. – З нагоди 70-ліття журналу «Наше Життя».
Надія Троян.

\$50 – Марта Воевідка, Oksana Mostowycz.

\$25 – Orysia Buzzetta, Irene Zabytko.

\$10 – Zina Michajliczenko.

100 дол. – З нагоди уродин моїх внуків Софійки – 10 р. і Тарасика – 7 р.

Марія Щерб'юк з родиною.
100 дол. – З нагоди 90-ліття нашої свахи Ліди Козак, замість дарунків. Ювілятці бажаємо погідних сонячних років. Многих літ, Лідо!

Катерина і Володимир Воловодюк.

Щиро дякуємо!

**«Діти – це наш дорогий скарб,
це наша надія, це – Молода Україна»**

Олена Пчілка

ПРО ЛИСИЧКУ ХИТРУНКУ І ЄНОТА ПОЛОСКУНА

На узліссі біля невеличкої річки проживала родина єнотів - Полоскун та Полоскуниха. Так назвали їх сусіди, бо дуже дивувалися, що єноти перед тим, як спожити їжу, довго-довго виполікували її в річці. Навіть щойно виловлену в річці рибку теж полоскали довгий час у тій воді, звідки її впіймали. Бувало, що під час такої додаткової купелі спритна рибка виривалася з лапок єнота, а рак міг ще й добре вщипнути за носа перед втечею. Коли сорока Пліткарка своїм сміхом-вереском сповіщала, що рибка втікла від Полоскуна, тоді сміялися всі мешканці лісу, навіть поважні дерева хиталися від сміху.

Якось на вереск сороки з лісу вибігла лисичка Хитруха. Побачивши, як Полоскун спіймав рибку, облизала руду мордочку язичком і попросила підлєсливим голосочком:

- Подаруй мені оту рибку. Я знаю, що ти такий щедрий, як і гарний з себе. Я дуже люблю тебе, а ще більше люблю рибками ласувати. Я ще ніколи рибки не їла. Прошу, не відмов, будь ласка!

- З якої такої радості я тебе годувати буду рибкою з моєї річки? Ич, яка хитра! Каже, що любить ласувати рибкою, а ще ніколи її не їла. Ось вмкни свого рудого хвоста у воду, може щось і вчепиться в нього.

Лисичку розсердила не так відмова Полоскуна, як регіт сороки Пліткарки на весь ліс. Хитруха прищурила очка і крізь вишкірені гострі зуби з погрозою прошипіла:

- Як так, то я силою забєру в тебе рибку, а тебе самого в річці скупаю замість рака чи рибки!

Але Полоскун спритно відскочив вбік і за мить вже сидів в своєму домику-дуплі старої-престарої грушки, віддавши зловлену рибку Полоскунісі.

Пройшло трохи часу, Полоскуни вже й забули про лисичку, бо мали свої клопоти. В них появилася п'ятеро маленьких єнотиків, то тепер Полоскун довго пропадав на річці у пошуках їжі для себе і маленьких діточок.

Одного разу рано-вранці Полоскун побачив в отворі свого дупла усміхнену мордочку лисички Хитрухи. Його здивуванню не було меж, адже він добре знав, що лисиці не вміють лазити по деревах. Правда, він забув, що до старої грушки була приставлена така ж стара дерев'яна драбина, ще з того часу, як тут була людська літня садиба. Власники час від часу приїжджали сюди з міста на відпочинок, а коли восени дозрівали груші, то користувалися драбиною. Лисичка Хитруха навчилася дертися по драбині і тепер непрошена гостя прошипіла з погрозою:

- То як!? Будеш тепер і для мене ловити рибку? Якщо ні, то я твоїх діток схрупаю по черзі. Скільки їх тут? Ага, аж п'ять!

Що мав робити бідний Полоскун? Тепер він щоденно мусів ловити багато рибок та раків, а лисичка з кожним днем вимагала від нього все більше і більше улову. Рибка їй дуже смакувала. Сорока Пліткарка швидко рознесла цю новину по лісу, але тепер звірята і птиці не сміялися з Полоскуна, а співчували йому та його родині. Почула про єнотині негаразди і сова Мудра, яка, прилетівши з лісу, всілася на вершині старої грушки і довго спостерігала за поведінкою лисички та родиною єнотів. Сову обурило грабіжницька поведінка лисички і вона дала добру і мудру пораду Полоскунам, перед тим запитавши:

- А навіщо вам драбина, адже ви, єноти так добре вмієте лазити по деревах? Я розумію, що вона важка, щоб її скинути, але є інший спосіб...

Коли наступного дня під вечір прийшла лисичка Хитруха за рибкою, то побачила Полоскуна на дереві, що сидів на гіляці і тримав у лапках чималеньку рибину.

- Кидай цю рибку швидше мені, бо я дуже зголодніла, - злісно промовила Хитруха, а коли побачила, що єнот сам почав смакувати рибкою, то вже заверещала: - Як ти смієш ласувати моєю рибкою?! Ах, то ти так! Зараз я твоїх діток всіх схрупаю, а твоєю єнотихою закушу.

І злюща Хитруха подерлася по драбині до дупла. Весь ліс на мить завмер від такої несправедливості, а потім довго-довго реготався. Бо під Хитрухою, що добралася була вже майже до дупла, раптом відірвалися два щаблі-сходинки і лисичка гепнулася на землю, аж луна пішла лісом. То за порадою сови Мудрої Полоскун гострими зубками попідгризав верхні щаблі старої драбини.

Загадки

Ліси одяг свій міняють,
Готуються до вирію
Зграї птахів у дібровах,
Вранці на пожовклих травах
Холодом синіють роси,-
То до нас приходить .....

Хто летить ключем пташиним
В небі з холодом осіннім?
Це в вирій в осінній млі
Відлітають .....

Відгадки: Осінь. Журавлі.

Написав і малював Святослав Левицький.

PUMPKIN BREAD

Daria Rekucha, Branch #1

3 1/3 c. flour
1 tsp. baking soda
1 tsp. baking powder
1 tsp. salt
1 tsp. cinnamon
1 tsp. ground cloves

1 tsp. nutmeg
2 c. sugar (or less)
4 eggs
1 c. cooking oil
2 c. pumpkin purée
2 c. raisins

Mix all ingredients except raisins with a hand mixer. Stir in raisins. Bake at 325° for 1 hour 15 minutes.

PUMPKIN CHEESECAKE

Ulana Luciw Dubas

1 1/2 c. graham cracker crumbs
4 T. (1/2 stick) melted butter
1/4 c. sugar
1 1/2 lbs. cream cheese, softened
1 (14-oz.) can sweetened condensed milk
1 (14-oz.) can pumpkin purée

4 eggs
2 tsp. cinnamon
1/4 tsp. nutmeg
1/4 tsp. ground cloves
1 1/2 c. whipping cream
1/4 c. confectioner's (powdered) sugar

Preheat the oven to 350°. Add the 4 tablespoons of butter to a 10- or 12-inch springform pan and place it in the oven to melt. Add the graham cracker crumbs and sugar. Stir. Press the mixture into the bottom of the pan and 1/2 way up the sides. Bake at 350° for 10 minutes. Meanwhile, in a large mixing bowl, combine the cream cheese and sweetened condensed milk. Beat at medium-high speed until well combined. Add the pumpkin purée, eggs, cinnamon, nutmeg and ground cloves. Beat at medium speed until smooth. Scrape the sides of the bowl and beat again until the mixture is completely smooth. This may take 1 to 2 minutes. Pour the mixture into the prepared springform pan. Bake at 350° for 60 minutes. Place cheesecake on a wire rack to cool. Run a knife blade along the rim of the springform pan to release the edge of the cake; but do not remove the outer ring of the springform pan just yet. Remove the outer ring when the cake has completely cooled and place the cake in the refrigerator for 2 to 3 hours or overnight. Shortly before serving, prepare the whipped cream. Beat the whipping cream and confectioner's sugar until stiff peaks form. Spread the whipped cream over the cheesecake. This will hide any "cracks" in the cake's surface, too! Chill again until you are ready to serve.

(From Sharing Our Best (2011), a collection of recipes from Members, their families and friends of the UNWLA, Philadelphia Regional Council)

PUMPKIN AND RICE KASHA

Old Ukrainian recipe

7 T. rice
3 c. fresh pumpkin (diced into 1/2-inch cubes)
1 or 2 apples
2/3 c. raisins

1 c. whole milk
1 tsp. vanilla
2 T. sugar
pinch of salt

Place pumpkin cubes and washed rice into a pot and add twice as much water as there is pumpkin and rice. Bring the water to a boil, add sugar and salt, and stir. Simmer until just a little water remains. Add milk, vanilla, and raisins, and cook over minimal heat for another 10-15 minutes. Meanwhile, peel the apples and dice them. Add apples to the kasha, stir, and continue cooking until the rice and pumpkin are done.

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara
805-884-9997

Available online...

www.masha.org
RubyLane / mashaarcher
Etsy / MashaArcher
Ebay / mashabay

come and view this fabulous collection...

visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич
Христина Бойко
Софія Геврик
Роксоляна Місило
Ірина Бучковська
Дарія Дроздовська
Зоряна Гафткович
Оксана Антонюк
Віра Кушнір
Марія Андрійович
Оксана Дац

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонденційна секретарка
- секретарка комунікацій
- скарбник
- фінансова секретарка
- вільна членка
- вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Лідія Білоус
Святослава Гой-Стром
Хризанта Гентиш
Марія Полянська
Ольга Дроздович
Оля Мовчан-Новак

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівар
- вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг
Рома Шуган
Рената Заяць
Ярослава Мулик

Оксана Скипакевич Ксенос
Лідія Слж
Олеся Валло

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Тамара Петрашук (в.о.)
Галина Генгало
Галина Романишин
Оксана Дац
Дарія Федорів
Любомира Калін
Слава Горбата
Марія Кейд
Орися Зінич
Оля Черкас

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью Йорк
- Нью Джерзі
- Огайо
- Чікаго
- Нова Англія
- Центральний Нью Йорк
- зв'язкові віддалених відділів

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ” – ст. 9 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори з жіночих сорочок Городенщини.